

Сумський державний університет **ПРОВОДИТЬ НАБІР НА КУРСИ** з підготовки до зовнішнього незалежного оцінювання. Підготовку проводять висококваліфіковані викладачі за програмами тестування Українського центру оцінювання якості освіти (УЦОЯО).
ЗВЕРТАТИСЯ: м. Суми, вул. Римського-Корсакова, 2, центральний корпус, кімната 339 А, підготовчі курси.
Телефони: 78-03-10, 33-12-30.

З нагоди Дня писемності та української мови в СумДУ проведено Тиждень української мови. В його рамках студенти всіх факультетів та інститутів університету написали конкурсний диктант. Переможцями у досконалому володінні писемною українською мовою стали представники гуманітарного та економічного факультетів, Медичного інституту. Також наша молодь взяла участь у всеукраїнській акції солідарності й написала радіодиктант. Проведено й I етап Міжнародного конкурсу знань української мови імені П. Яцика. У конкурсі взяло участь близько 80 студентів усіх факультетів. Завершальним акордом тижня став святковий концерт, який пройшов 12 листопада в актовій залі СумДУ. Активну участь у ньому взяли студенти-журналісти та викладачі кафедри журналістики й філології.

Листопад 2008 р. * Розповсюджується безкоштовно

№ 13-15 (270-272)

НОВИНИМ РЯДКОМ

В актовій залі СумДУ відбулося засідання колегії управління охорони здоров'я облдержадміністрації. Тема зустрічі – «Підсумки роботи закладів охорони здоров'я області за 9 місяців 2008 року, основні проблеми та завдання з удосконалення роботи в IV кварталі». Обговорено проблеми захворюваності в області, причини їх невиліковуваності, проблеми неуважного ставлення служителів Гіппократа до здоров'я хворих у місті та області тощо. Колегія виробила шляхи подальшого вирішення щодо подолання проблем.

Студентам факультету економіки та менеджменту випала нагода прослухати лекції професора з Бельгії, директора Київської школи економіки Тома Купе. Лектор знайшов більше десяти причин для оптимізму в період економічної кризи в Україні. Студентам пропонувалося дві теми: фінансова криза в Україні та як робити гроші за допомогою економічного апарату. За словами Тома Купе, економічна криза – період, коли необхідно інвестувати в себе, в сім'ю, в знання.

З 1 жовтня 2008 року Міністерство освіти і науки України надає тестовий доступ на чотири місяці до он-лайн баз даних наукових періодичних видань видавництва: Springer, Springer ODB, Cambridge University Press, Royal Society of Chemistry, Nature Publishing Group, AAAS, Blackwell Publishing / Wiley, APS (American physical society). Доступ забезпечується у віртуальній читальній залі Центральної бібліотеки СумДУ (2 поверх ЦБ, кімн. 213).

До 30 листопада 2008 року тріал-період доступу до бази GMID (Global Market Information Database) – глобальна база даних ринкової інформації, яка містить детальні відомості про індустрію: понад 4 млн показників по галузях, компаніях, країнах та споживачах; 5 тис. оглядів; коментарі провідних експертів по галузях і країнах; 25 тис. джерел даних для подальших досліджень. Адреса доступу - <http://www.portal.euromonitor.com/portal/server.p>.

РЕЗОНАНС

ГАЗЕТА СУМСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Як «політехівці» Пслу допомагали читайте на сторінці 10 «Резонансу»

ЧУДОВОМУ УНІВЕРСИТЕТУ – ЧУДОВЕ СВЯТО

Єдине, що хочеться сказати: на-решті сталося! Те, чого так довго че-кали, до чого так ретельно готували-ся, збулося. Сумський державний університет відзначив свій ювілей.

Що говорити, колишній «полі-тех», а нині «класик» святкував з розмахом – місяців зо три підряд. Пам'ятаєш, у попередніх листах уже написано про «Спортивну сла-ву СумДУ» і про «Кращого студента року» (точніше, одразу дев'яток кращих). Те все було своєрідним прологом до справжнього дива, у перманентному очікуванні якого жили студенти й викладачі. Безпо-середньо день народження теж відзначали незвично – роздвоїли йо-го, тобто з одного зробили два.

Першого дня студенти долучи-лися до святкування у ролі не гля-дачів, а скоріше – спостерігачів, які, попиваючи каву, могли хіба що про-воджати поглядом до актової зали поважних гостей та обговорювати, хто з яким подарунком пробирався через фойє. У стінах університету справді зібралася елітна публіка.

Тільки уяви собі, одразу в одному місці можна було помітити: в. о. го-лови ОДА Миколу Лаврика, голову Комітету з питань освіти і науки Верховної Ради України Володи-мира Полохала, голову Сумської

обласної ради В'ячеслава Шапош-ника, мера Сум Геннадія Мінаєва, директора Інституту журналістики Володимира Різуна, ректорів деся-тка університетів як нашої області, так і країн близького зарубіжжя, представників ... (У цьому місці можна було б нагадати про конку-рентоспроможність нашої Альма матер мало не в планетарних мас-штабах. Але для чого зайвий раз по-вторювати те, що ти й без того чудо-во знаєш).

Свято почалося красиво й уро-чисто. Гості вітали СумДУ, засипа-ли подарунками, змагалися в оригінальності побажань на май-бутнє. Але шойно на сцену піднявся мер міста, аби виголосити святкову промову, як залу огорнув морок. Ні-ні, це не провина університету, як тобі, напевне, подумалося, причи-ною цього «затемнення» стала аварія магістральних мереж у мас-штабах країни. У залі всі терпляче чекали, коли ж світоча науки знов

осяє електрика. Хтось гукнув: «Дош на весіллі до багатства, світло вимк-нули на ювілей – до перемоги!» Присутнім лишалось тільки вирішу-вати, над чим має перемагати іме-

нинник. Поки ж кожен у голові про-раховував можливих несимпатиків університету (неосвіченість, безгра-мотність, безкультур'я), у залі таки загорілись електричні вогні.

Далі все було за планом. Пре-стижність університету власним прикладом підтверджували його ви-пускники, а нині відомі чиновники й бізнесмени. Чимало з них перекона-лися, що в СумДУ дають безцінні знання для подальшої соціальної та професійної адаптації. Підприємці наголошували, що сьогодні їм вигідно вкладати кошти в універси-тетський потенціал, бо кваліфікація його випускників швидко приносить користь як підприємству, так і най-молодшому спеціалісту.

Наступного дня в актовій залі зібралися в тіснішому колі – лише викладачі й студенти. Тепер уже університет не отримувал дарунки, а дарував сам. Ректор Анатолій Ва-сильєв вручав ветеранам педа-гогічної ниви, що багато років жит-тя присвятили СумДУ, та діючим

співробітникам відзнаки вченої ра-ди. А потім настав зірковий час най-талановитіших студентів: вони ра-дували зір і слух присутніх, демон-струючи свої вокальні та хорео-графічні вміння.

Ти, звісно, подумаєш: ну, й що тут незвичайного? Свято, яких на рік десяток. Але помилишся. По-перше, не десяток на рік, а одне на десяток років. По-друге, мабуть, не кожне десятиліття усе буває так щиро, по-справжньому святково. Феєрверк, різнокольорові кульки й бажання нового подібного свята – так завершилося вшанування ювіляра.

Правда, уже шкодуєш, що прогавив таку подію? Нічого, краси-вих, яскравих дійств у СумДУ довго чекати не доводиться.

Анатолій ВАСИЛЬЄВ, ректор СумДУ:

– 60 років для людини – солідний вік. Але для університету – черговий рубіж перспективи і ди-намічного розвитку. Випускники СумДУ користуються великим попитом на кадровому ринку – сьогодні заявок на інженерів різних спеціальностей удвічі більше, ніж випускників. Наші студенти постійно серед лідерів на всеукраїнських предметних олімпіадах. За підсумками року ми зайняли перше місце серед усіх українських ВНЗ за кількістю призерів усеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт. СумДУ – член десяти міжнародних наукових організацій, 30 європейських і

американських університетів підписали з нами догово-ри. Серед наших партнерів – найбільші міжнародні компанії, на базі університету відкрита філія кафедри ЮНЕСКО. Розширюється грантова робота. Рівень на-вчання в СумДУ досяг світового.

Геннадій МІНАЄВ, сумський міський голова:

– Поряд із деякими галузями й виробництвами Сумський держуніверситет заслуговує статусу місто-будівного ВНЗ. Не можу не відзначити високий рівень професіоналізму його випускників. Упевнений, що і Сумщина, і Суми якісно змінилися з появою цього

університету. Потенціал регіону росте разом із ним. Історія його багата на імена легендарних педагогів-спо-движників. Розповідей про них, про успіхи учнів-послідовників вистачить на історичну книгу.

Олександр ВЕРТІЛЬ, власкор газети «Урядовий кур'єр» у Сумській області:

– За майже 30 журналістських літ випало перебачи-ти і відзначити стільки ювілейних подій і дат, що вправі визначати рейтинги за їх масштабністю, значущістю й організаційним розмахом. Якщо до недавнього часу на перше місце було кілька претендентів, то опісля 9 жовт-ня він один-єдиний: СумДУ.

Ділового вигляду школярі, батьки зі стурбованими обличчями, стомленоокі вчителі. Перегортаються лист-ки блокнотів, руки з ручками ледве встигають записува-ти. Це в актовій залі нашого університету проводиться інструктаж із незалежного зовнішнього оцінювання в наступному році. Саме звідси почалося інформування ви-пускників усіх шкіл Сумської області.

Нагадаємо, що до переліку предметів ЗНО введено іноземні мови – англійську, німецьку, французьку, іспанську (вибрати можна лише одну). Натомість ви-лучено зарубіжну літературу, всесвітню історію, основи економіки й правознавства. По-друге, на прохання мину-лорічних абітурієнтів збільшено кількість предметів, із яких можна пройти тестування: їх тепер не три, а п'ять (обов'язкові – українська мова й історія/математика, за-лежно від профілю). По-третє, цьогорічна сесія ЗНО три-ватиме з 6 травня до 5 червня, через що навчальний рік випускників скоротять на місяць.

Звикнути до напруженої атмосфери проведення оцінювання можна буде під час двох пробних платних те-

ЗНОВУ ЗНО

Незалежне тестування вкотре в центрі уваги абітурієнтів. Умови його проведення дещо змінилися

стувать, які проводитимуться в березні (ціна становити-ме близько 50 грн). Єдина обов'язкова умова – реєстрація на сайті Харківського регіонального центру оцінювання якості освіти (ХРЦОЯО) – <http://zno-kharkiv.org.ua> з 1 листопада до 1 грудня 2008 року. Тож чи варті заспо-коєні нерви потенційних абітурієнтів вищезазначеної су-ми – вирішувати самим учасникам. Але бувалі стверджу-ють, що такі спроби йдуть на користь, додаючи впевне-ності.

На прес-конференції в нашій Альма матер директор Харківського РЦОЯО, ректори СумДУ А. В. Васильєв,

СНАУ В. І. Ладика та директор його Глухівського колед-жу підписали угоду про співпрацю під час проведення зовнішнього тестування в Сумах та області. У цьому незвичному симбіозі наш університет надає своїх пред-

ставників як уповноважених ХРЦОЯО на проведення зовнішнього оцінювання, а СНАУ з його Глухівським ко-леджем – місце для облаштування пунктів реєстрації й тестування.

«Звичайно, є зауваження до нової системи, але в більшості суспільство адаптувалося до процедур зовнішнього незалежного оцінювання. Тим паче наш університет, який за подібною технологією проводить набір студентів уже не один десяток років. Тому все буде гаразд», – запевнив ректор СумДУ Анатолій Васильович Васильєв.

ВІД СЕРЦЯ ДО СЕРЦЯ

Не люблю заводити чата в хаці історії, особливо всесвітньої, але цього разу трішки наламаю хмизу, аби запалити хоч якийсь вогник у серці людей, які з певних причин не сприймають волонтерської діяльності, а разом підтримати тепло в серцях небайдужих, які вже співпрацюють із волонтерським рухом.

Зародився він ще під час війни в Солферії в 1859 році, коли зібралася команда добровольців для допомоги пораненим. Як наслідок — виникає міжнародна організація Червоний Хрест. А хто не чув про Матір Терезу, яка все життя допомагала бідним і хворим, про загони тимурівців, доньок Миколи ІІ, які у свій час були сестрами милосердя, чи Лілію Подкопаєву? Дехто благочинствував від душі, а були й такі, хто будував і будує на цьому свій імідж. Максимально врахувавши принцип географічної близькості та оперативності, не в жанрі звіту чи оди, а просто на підтримку небайдужих людей, повідомимо про волонтерську діяльність у нашому універсі. У тлумачному словнику зазначено, що волонтер — особа, яка добровільно вступила на військову службу. Не в буквальному розумінні, але чим не добровільна служба: загін студентів СумДУ, гнучкий графік роботи, оплата праці — моральне задоволення, тісна «співпраця» з юними послами миру Дариною Ілленко та Русланою Куцою.

Цих дівчат добре знають не тільки в Україні. Минулий навчальний рік Дарина та Руслана провели в міжнародній волонтерській організації

Німеччини «Друзі Рудольфа Штайнера». Студентки мали чудову можливість обмінятися досвідом та навчитися нових методів роботи з дітьми-інвалідами та душевно хворими дітьми.

— До Німеччини з'їхалися волонтери з усього світу. Спочатку було важко сприймати нові звичаї, системи та режим роботи, але спільна мета — допомогти дітям, яка об'єднала представників різних країн, не дала зламатися духом. У недалекому майбутньому чекаємо на закордонних друзів-волонтерів, — ділиться враженнями Руслана.

Отож, набралися досвіду й повернулися на Батьківщину задоволені та сповнені новими ідеями. Адже наша країна теж потребує альтруїстів, які б активно реалізовували свої благочинні проекти.

Як відомо, усі країни 21 вересня святкують Всесвітній день миру. І волонтери нашого університету спільно з Молодіжно-освітнім центром організували миротворчий матч «Граї у футбол заради миру!» між командами Сумського аграрного та Сумського державного університетів. З рахунком 0:0 перемогла дружба. Команди отримали дипломи за участь у миротворчому матчі й смаченький, мабуть, торт.

Але на цьому День миру для волонтерів не закінчився. У Сумському будинку «Малютко» стартував проект «Подаруй дитині казку». Щоразу навідуючись до дітей, студенти проходили повз сірі стіни коридору. Отож добродішці оживили їх пензлем. Для реалізації цього проекту знову ж таки студенти СумДУ та волонтери Молодіжно-освітнього центру виїхали на вулиці міста й зібрали грошову допомогу, яка пішла на закупівлю фарби та необхідних матеріалів. Во-

лонтерський рух також підтримали художники з училища культури та молодіжного клубу «Некопія».

— Малювали на стінах олівцем і крейдою мультиплікаційних героїв і розмальовували їх фарбами теплих тонів, — розповідає Марина Голомидова (Молодіжно-освітній центр). — Спочатку нас було четверо, а потім стало 24. Кожен самовиразився через малюнок. Панувала дружба й весела атмосфера. Було відчуття, що ми одна велика родина!

Продовжує Дарина Ілленко (волонтер СумДУ):

— Склали план і маленький ескіз того, що й де буде намальовано. Багато волонтерів віднайшли незримі до цього можливості. Виявляється, малювати можуть всі, особливо на стінах. Результат перевершив більшість очікувань. Казкові герої вийшли кращими, ніж на зразках! Трішки замастили одяг, добряче надихалися фарби, але залишилися задоволені...

Крім цих проектів, здійснено одну із запланованих поїздок до дитячих будинків. Студенти представили дітям дошкільного відділення Сумської загальноосвітньої школи-інтернату свою країну казкових жителів, які провели з дітьми ігри і, завдяки спонсорам, вручили подарунки. Найцікавішою і захоплюючою виявилася остання частина заходу — діти фарбами, фломастерами малювали разом із волонтерами. Внутрішній світ, фантазії та мрії — усе відкрилося очам волонтерів у яскравому калейдоскопі малюнків.

На черзі — акція «Серце дитині». Буде проводитися громадський збір коштів для закупівлі медичного обладнання для дошкільного відділення школи-інтернату ім. С.П. Супруна.

Волонтерський рух запрошує приєднуватися всіх бажаних. Він завжди вітає добродішів і з радістю розглядає нові ідеї та побажання. (За детальнішою інформацією можна звертатися в ауд. Г — 202).

Анна ПАНІКАР,
студентка-волонтер.

ДОСЛІДЖЕННЯ

СУМЩИНА ВТРАЧАЄ КАДРИ

Проблемна лабораторія СумДУ проаналізувала процеси трудової міграції в області

Найчастіше на заробітки до інших міст та країн з нашої області виїжджає найактивніша група населення віком від 25 до 35 років. Такого та багатьох інших висновків дійшли науковці проблемної лабораторії Центру соціально-гуманітарних аспектів регіональних досліджень нашого класичного університету.

Аналіз міграційних процесів уперше на території Сумщини лабораторія провела в рамках спільного проекту з обласним центром зайнятості. Учасники проекту вважають, що дані дослідження повинні привернути до цієї проблеми увагу представників влади, громадськості та, найголовніше, роботодавців. «Наші працівники в основному від'їжджають не через безробіття, а через нестачу коштів. Якщо роботодавці не підвищать зарплати, скоро можуть лишитися без кадрів», — повідомила начальник відділу організації профорієнтації обласного центру зайнятості Лідія Павлик.

Як зазначила науковий керівник лабораторії, кандидат філософських наук, доцент Ніна Світайло, дослідження передбачало опитування населення області задля визначення соціальних характеристик тієї частини працездатного населення, яка виїжджає на заробітки за межі області, а також чинників, які стримують людей від

цього. Дослідження провели у два етапи — у квітні та червні цього року. Опитали 890 респондентів.

Як виявилось, здебільшого виїзять на заробітки представники робітничих професій. Причому 42% опитаних виїжджають до провідних міст України, Росії, країн Європи на постійну роботу. Частіше це чоловіки. Утім, трапляється, що й жінки в пошуках кращого заробітку змушені покидати сім'ї.

Ще більш тривожними можна вважати тенденції міграції до країн Східної Європи, оскільки при порівняно незначних потоках сюди виїжджає переважно висококваліфікована робоча сила — людей з вищою освітою втричі більше, ніж тих, хто має середню освіту (17,86% проти 4,55% з середньою освітою та 6,63% — з середньою спеціальною).

Лише дві категорії фахівців, що виїжджають на заробітки, влаштовуються переважно за спеціальністю — працівники сфери обслуговування (54,17%) та будівельники (понад 82%).

Фактор працевлаштування за межами області негативно відбивається на демографічній ситуації, стимулює появу неблагополучних родин, переконані фахівці. А тому детальний аналіз міграційних процесів стане підґрунтям для напрацювання обласним центром зайнятості проектів щодо працевлаштування й повернення людей до рідних місць.

Юлія КАРПЕНКО,
група ЖТ—41.

Теплий спокійний інтер'єр української хати, сіни, стіл, на якому красуються достиглі овочі... Осінній ліс, пожовклий степ... Зовсім поряд — завітнений мальвами двір, клуня, біля якої поряється старенька бабуса. Одинокка груша, обліплена білим цвітом, пишні сади. Ще далі — засніжене подвір'я, чоловік, який завзято рубає дрова, присушена морозом червона горобина... Це далеко не все розмаїття сюжетів та кольорів. Вражаючий живопис сільської тематики буквально переповнював літературну вітальню СумДУ...

Дізнавшись, що художниця Надія Полян-Внукова мешкає в Ромнах, телефоную й отримую згоду на зустріч.

— Надіє Володимирівно, з-поміж інших сучасних художників Вас вирізняє відсутність так званої «європеїзації», яка інтенсивно нав'язується сьогодні й через мистецтво. Чому Ви пропагуєте виключно українське?

— У картинах я відображаю тільки те, що має душу, зміст. На таке людська душа обов'язково озветься. Адже це те рідне, своє. Найчастіше, як говорять любителі живопису, мої картини викликають спогади з дитинства, кожен бачить біля хатини власну бабусю чи то матір. Ще дехто просто відпочиває від сучасних комунікацій, багатопверхових скляних будівель, завузьких вулиць, швидкого ритму життя...

«НЕ ЗРАДЖУВАТИ ЗЕМЛЮ, ЯКА ТЕБЕ ЗРОСТИЛА...»

— Щоб так володіти пензлем, потрібно, мабуть, професійна освіта?

— Не знаю, пишатися чи соромитися, але вищої малярської чи мистецької освіти не маю. Навчалася у Роменському СПТУ-14. Потім влаштувалася працювати на Роменську гардинно-тюлеву фабрику, створювала візерунки. Моїм найкращим другом, порадиником та головним наставником стала мама Катерина. Взагалі, говорять у нашому передмісті, так, як вона вишивала й співала, ніхто не умів. Не гірше й малювала, просто до цього ставилися з насмішкою, а вишивка ніби справа потрібна: постіль убрати, на покуті за-

стелити, рушники повісити... Я починала малювати ще зовсім маленькою, на що сусіди часто дорікали, мовляв, краще б по господарству допомагала. Й сьогодні подібне ставлення відчувається, хоча й час вніс свої корективи. Тепер я заміжня, маю дітей, але почуваюся, як це не дивно, вільно. Після мамі моїм учителем став В.Власов, який радив: «Що лінуєшся робити, те й роби». Згодом вдалося здобути статус, стати членом Національної спілки художників України. За всі перемоги вдячна своїм друзям, родині та колегам...

Надія Володимирівна запропонувала оглянути її майстерню. Глеки, вишиті мамині руш-

ники та наволоки, стара етажерка, лежанка, полотняна занавіска, підвішені засушені букети із польових квітів...У куточку картина «У сінях», яка стала ніби амулетом її творчості й принесла найбільше визнання. Мимоволі здалося, що тут, серед фарб та пензликів, час замирає...

— Головне, ніколи не зраджувати землю, яка тебе зростила, — вдумливо промовила жінка. У відповідь хотілося просто мовчати, бо вже через кілька хвилин на вулиці мене чекало копітке буденне життя.

Любов БОЙКО,
група ЖТ-52.

НА ФОТО: Н. Полян-Внукова та її робота.

ВАРИАНТ ПРОВЕРЕННЫХ ТЕХНОЛОГИЙ

На базе СумДУ отримав Інститут підприємництва

В Тернополі состоялась офіційна презентація Інститута підприємництва CISCO. Там і був підписан договір з першим локальним інститутом Учебного центра при ТГТУ (Тернопольський державний технічний університет). Указаний центр створено для задоволення потреб підприємств і власників малих і середніх підприємств в бізнес-освіті.

CISCO розробляє або ліцензує контент спеціального підприємницького навчання

от відомих лідерів, в тому числі від компаній «My Own Business, Inc» і «Cisco Systems Inc».

Корпорація створила навчальний план, який базується на мультимедійній, деловій інформації, отриманій з першокласних джерел — таких як Стенфордський і Корнельський університети. Інститут підприємництва використовує відкриті джерела Інтернет і медіа-платформи.

Навчальні курси призначені для підприємств, які розвивають малий і серед-

ній бізнес. Деловий досвід учасників може коливатися від управління тільки що створеною підприємством до кількох років управління якою-будь фірмою. Перед тим як брати участь в курсах, кожен кандидат проходить анкетування, яке допоможе визначити цілі і оптимальний курс, оптимально підходящий кожному людині.

Обидва курси («Starting a Business» і «iExes Business Essentials») вміщують в собі 50 годин навчання і складаються з сумішного режиму навчання — очного і он-лайн.

Учасники, пройшли курс «Starting a Business», будуть мати чіткий і продуманий бізнес-план. Особи, які закінчили «iExes Business Essentials», отримають уже перевірені технології, а також деякі пропозиції змін до бізнесу. Кожен з учасників отримує диплом, який буде підписаний куратором Інститута.

Куратором Інститута підприємництва на базі СумДУ виступає Андрій Валерійович Евдокимов, а інструктором — Ю.В. Чертов, який вже отримав відповідні сертифікати.

Презентація нашого локального інститута планується на грудень. Будуть присутні представники з Тернополя і Києва. В найближчому майбутньому відбудеться відкриття подібних інститутів в Харкові, Львові і Луцьку.

Василиса САМАРСЬКА,
група ЖТ—83

УКРІНФОРМ У СУМАХ

На базі кафедри журналістики та філології СумДУ відбулася прес-конференція одного з інформаційних агентств України. Представник УКРІНФОРМУ в Сумах Сергій Павлович Ханін завітав до лекційної аудиторії СумДУ та люб'язно поспілкувався із журналістами. Ця зустріч допомогла студентам піднятися на роботу в інформагентстві очима кореспондента-оперативника. Оскільки УКРІНФОРМ — найстаріше інформаційне агентство в Україні, засноване 1918 року, журналісти мали змогу простежити розвиток ЗМІ в країні. Зараз у ньому працює по 300 працівників, основними завданнями яких є пошук інформації, влаштування прес-конференцій, співробітництво із прес-центрами та всіма ЗМІ, а також додатковий сервіс для певних комерційних підприємств.

Крім того, УКРІНФОРМ має 50 філій у 14 країнах світу (США, Німеччина, Румунія, Узбекистан та ін.). За словами С. Ханіна, представники УКРІНФОРМУ найактивніше співпрацюють із газетами «Панорама», «Данкор», «Ваш шанс». Він стверджує, що норма виробітку сумського УКРІНФОРМУ становить більше 30 інформаційних повідомлень на місяць. До цих повідомлень тепер ставляться досить жорсткі рамки, а найголовніше — зберігати правильний формат. Зміст повідомлення повинен вміщувати від 2000 до 2500 слів, але тепер в подальше повідомлення з'являється новий термін — бек-граунд, у якому подається додаткова інформація, що пояснює зв'язок та причину поданої події. Агентство прагне наповнити місто новою інформацією та запрошує студентів кафедри журналістики, які вбачають себе кореспондентами-оперативниками, приєднуватися до пошуку інформації.

Тетяна ФЕДЧЕНКО,
група ЖТ—72

СВЯТО ТРИВАЄ

У черговий раз, як і рік тому, фанфари сповістили про початок спортивно-розважального конкурсу «Веселі старты», присвяченого Дню студента.

Безумовно, фотооб'єктив — не відеокамера, йому складніше передавати ту шалену напругу, що панує завжди під час таких змагань, але дещо вдалося.

У чому читач може пересвідчитися. Не обійшлося й без спонсорів (Спілка жінок України «За майбутнє дітей», «Русский культурный центр») та поважного журі. Визначені й нагороджені переможці.

Перше місце в команді студентського ректорату СумДУ, друге — в команді студентської профспілки СумДУ, а третє — машинобудівного коледжу.

Анна КОСТИНВА.

Знайомство з майбутніми студентами

різного характеру, тому їх вони могли поставити на окремих засіданнях по факультетах.

Студентський клуб підготував концертну програму колективів художньої самодіяльності за участі наших студентів. Майбутнім абітурієнтам бажали відчуття бадьорості, терпіння й впевненості.

Хочеться, щоб кожен із них став студентом обраного ВНЗ. А при обранні СумДУ як закладу для отримання вищої освіти ніхто не пошкодує ні на мить про зроблений вибір. Адже у нас навчаються найкращі!

■ ЗДОРОВ'Я НАЦІЇ

ВИПЕРЕДИТИ ХВОРОБУ

На початку листопада в актовій залі СумДУ відбулася традиційна вже науково-практична конференція та пленум Асоціації інфекціоністів Сумщини «Сучасні проблеми нейроінфекцій», що присвячені пам'яті Зиновія Йосиповича Красовицького, який пішов із життя у серпні цього року. Заслужений лікар України, доктор медичних наук, професор, він був не тільки одним із засновників сучасної інфектології в Україні, фундатором практичної школи інфекціоністів, а й визначним громадським діячем, якого знали далеко за межами держави, чуйною, інтелектуальною людиною. Хвилиною мовчання зібрання вшанувало його пам'ять.

засначила, що на одну помилку від незнання припадає десять помилок від недогляду.

З доповіддю «Сучасний погляд на загальні принципи терапії нейроінфекцій» виступила обласний інфекціоніст І. О. Троцька, а Н. В. Клименко, завідувачка інфекційного відділення лікарні ім. З. Й. Красовицького, виступила з темою «Ураження нервової системи в практиці лікаря-інфекціоніста». Доповідач резюмувала, що для діагностики уражень ЦНС необхідний комплексний підхід, який передбачає як клінічну діагностику та лабораторні тести, так і початкові етапи невідкладної терапії.

Привернув увагу й виступ О. П. Панченко — лікаря обласного центру профілактики та боротьби зі СНІДом, яка висвітлила питання диференціальної діагностики уражень нервової системи при СНІДі та відмітила, що лише своєчасна діагностика ВІЛ-інфекції, адекватна профілактика й лікування дозволяють попередити смертність та покращити якість життя таким хворим.

Завідувач відділення інтенсивної терапії, анестезіології та реанімації Сумської міської дитячої клінічної лікарні О. І. Хоменко свою доповідь присвятив лікуванню вірусних енцефалітів у дітей. Відзначено, що раціональна інтенсивна терапія, корекція гемодинаміки, відмова від рутинного застосування діуретиків дозволяють забезпечити оптимальні умови перфузії головного мозку, а своєчасна респіраторна підтримка й усунення ге-

модинамічних порушень попереджують ішемічно-гіпоксичне ураження ЦНС.

Цікава інформація доцента А. О. Сніцаря про планування впровадження в області з 2009 р. апарата «Штучна печінка».

Низка доповідей фахівців обласної санітарно-епідеміологічної станції була присвячена епідемічній ситуації з ряду нейроінфекцій. Так, з кожним роком у державі погіршується ситуація щодо хвороби Лайма та кліщового енцефаліту.

Природні умови Сумщини є також сприятливими для виникнення та існування осередків зазначених захворювань. Виявлення антитіл до вірусу кліщового енцефаліту у жителів Сумщини свідчить про активну циркуляцію вірусу. Проблемою для медичної мережі є виявлення й хворих з такими гострими в'ялими паралічами, як «золотий стандарт» якості нагляду за поліоінфекцією. До речі, наша область за підсумками роботи впродовж 10 років поспіль названа в числі кращих регіонів України з виявлення випадків гострих в'ялих паралічів.

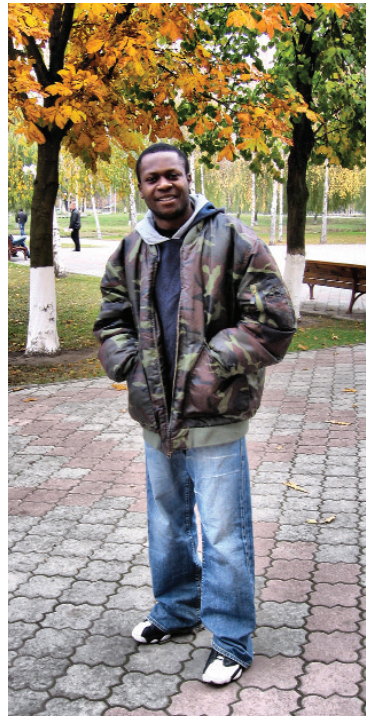
Більшість виступаючих висловлювали стурбованість щодо стану діагностики нейроінфекцій, обстеження інфекційних хворих, надання їм кваліфікованої допомоги, лунали й конкретні пропозиції щодо покращання ситуації.

До конференції були надруковані тези. Всі учасники зібрання одержали пакет документів та сертифікат. Для впровадження в практику лікувально-профілактичних закладів області конференцією заплановано проведення в 2009 році ще двох конференцій. З матеріалами науково-практичної конференції та пленуму Асоціації інфекціоністів Сумщини можна ознайомитись у бібліотеці Медичного інституту СумДУ, обласній науково-медичній бібліотеці та на сайті кафедри інфекційних хвороб і епідеміології.

М. Д. ЧЕМИЧ,
І. О. ТРОЦЬКА

РЕЗОНАНС

“ЗОЛОТА СЕРЕДИНА”

ОДА СТУДЕНТОВІ

Студент – досить приваблива й винахідлива людина, яка характеризується веселою вдачею, морем амбіцій та відсутністю вільного часу й грошей. Чого тільки не навчишся в університеті та як тільки не вдосконалиш свої знання (і не лише професійні)! Треба ж уміти одночасно слухати лекцію, переписувати конспект з іншого предмета, думати про практичне завдання на наступну пару та ще й відповідати на sms-ки друзів. І хоча в багатьох речах ми схожі, все ж є відмінності. Спробуємо розібратися, які студенти поряд з нами.

«Лиса Алиса» – нові ідеї (читай – виправдання та пояснення) з'являються в його голові, як гриби після дощу. Він за секунду запропонує безліч варіантів, як «зірвати пару», що сказати викладачеві у разі запізнення і що зробити, аби не бігати крос на фізкультурі. До його «Ну, відпусти-і-ть нас!» звикла вся група, та й викладачі вже не реагують, хіба що новенькі.

«Zorro» – навряд чи відповідь, яка пара та в якій аудиторії, бо і сам не знає. А якщо з'являється, то стає центром уваги як викладачів, так і студентів. Дотепністю та кмітливостю йому навряд чи хто поступиться. А влучно сказане ним слово чи якесь порівняння стає афоризмом на роки і передається молодшим студентам у спадок.

«Ослик Иа» – «Чи йти на пару, чи ні, дай-но подумаю. Сьогодні, здається, нічого важливого не передбачається. А завтра практична, ще й у бібліотеку обласну треба. Ні! Мабуть, піду... піду... післязавтра. Хоча й тоді...» Людина, яка нікуди не поспішає й не дуже-то цікавиться якимись там «енками», незлікама, тим паче іспитами. Життя йде спокійно та розмірено, без турбот та зайвих клопотів.

«Штирлиц» – ще не розпочався навчальний рік, а він уже розвідав, які пари, де й ким будуть проводитися. Його система слідування працює на всі сто, проте, яким чином, ніхто не знає. У разі потреби він розповість найменші дрібниці з чужого життя. Стережися, він знає все й про тебе!

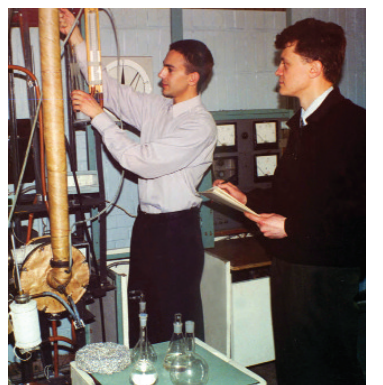
«Управдом» – його знає весь факультет і навіть більше – університет. Гордо піднявши голову, несе звання активіста та організатора. На парах з'являється рідко й спершу оголосить об'яву, лише потім «дозволить» розпочати пару. Він – як рослинка з Червоної книги: головне – уберегти (хоча б на годину двадцять) і не пошкодити (бо на наступну пару не прийде).

«Черепаша Тортилла» – «Навіщо ти мені голову забуваєш? Спитай у нашої «ходячої енциклопедії», яка все знає». Це ідеальні студенти для викладачів, які відповідають навіть після таких важких свят і читають значно більше, ніж цього вимагають. Вони дають свої конспекти іншим, дозволяють списувати. Буває й таке, що декому в своїй практичній роботі справедливніше написати такий «Список літератури»:

1) конспект... (прізвище та ім'я доповни сам).

«Кот Матроскин» – такий студент вчить лише те, що йому подобається, і справді знає багато з обраного предмета. На інші пари принципово не ходить, і не смій ставити запитання «Чому так?», бо автоматично можеш потрапити до його «чорного списку».

Впізнали себе чи своїх одногрупників? Ну то й добре, знайте, ви – справжні студенти!

СВОЄ ТАТУ БЛИЖЧЕ ДО ТІЛА

Татування (або тату, знак, на- колка) вважають видом зображаль- ного мистецтва, корені якого сяга- ють глибини віків. У V столітті до нашої ери населення Малої Азії, Стародавньої Європи, Південної Америки надзвичайно садистськи- ми способами «прикрашали» тіла та обличчя представників своїх пле- мен. Ножі, долото, риб'ячі кістки, акулячі зуби – таким був набір інструментів стародавнього «май- стра тату». У ті часи татування мало ритуальний характер. Лише пізніше стало чіткою ознакою належності людини до тієї чи іншої соціальної групи.

Найбільшого розвитку тату- вання набуло в Японії. Стара школа «іредзумі» (у перекладі «татуван- ня») має багатовікові традиції й досі вважається найкращою. Її майстри працюють руками: фарбу з ор- ганічних (природних) компонентів наносять під шкіру за допомогою довгих голок. Процес цей доволі болісний і тривалий: для створення повномасштабного татування, з урахуванням часу на загоювання нанесених ран, необхідно близько п'яти років копіткої роботи. Резуль- тат вражає кольоровим насиченням, багатством тонів та композицією. Феноменальне та справді художнє вміння створювати подібні шедеври відходить у минуле. Сьогодні воло- дарів секретів давньої техніки «іред- зумі» можна перелічити на пальцях.

У нашій країні до 20-х років XX століття татування робили моря- ки, а з 30-х років воно поширилося на представників кримінального сві- ту, ставши для них своєрідною мо-

Сучасна молодь постійно намагається зробити чудернацький, екзотичний, оригінальний ма- люнок на своєму тілі. І якщо їй вдається-таки вразити однолітків і остаточно шокувати батьків новим «шедевром», то іноді доводиться споглядати фантастичні перетворення «художнього витвору» у не- завжди естетичну пляму. Як ви зрозуміли, йдеться про татування. Звернемося до його історії, яка ніколи і нікому ще не зашкодила, до того ж її небагато.

вою спілкування. Вже у 50-х в Аме- риці та Європі з'являються тату- студії. Татування відкривають для себе студенти і рокери, домогоспо- дарки і міністри. Поширеною стає думка: «Татування – це свято, яке завжди з тобою!»

Говорити про татування у політиків чи кримінальних автори- тетів не будемо, а ось студентів не залишимо у спокої. Розібратися в цій темі нам допоможуть викладачі. Запитання для них таке: **«Яке ваше ставлення до татувань на тілі студентів?»**

Алла Олександрівна Євгра- фова, доцент кафедри жур- налістики та філології:

– Це жахливо, оскільки йде, на мою думку, від тюремного та людей, які відокремлені від спільноти. Тим самим вони виявляють себе, але це дурний, поганий смак. Таке можли- во лише на соціальних низах. Прак- тиккування цього студентами – про- сте нерозуміння ними призначення татування. Я не бачу в цьому нічо- го красивого, естетичного, сучасно- го і не розумію, що можна цим де- монструвати.

Галина Іванівна Литвинен- ко, завідувач кафедри інозем- них мов:

– Це особиста справа кожного. Я не розглядаю тіла студентів, проте

краще, коли татувань не видно. У молодості люди роблять багато дур- ниць та помилок, тому доцільніше зробити тимчасове татування або зачекати. Цілком можливо, що з ча- сом бажання зробити малюнок на своєму тілі зникне. Недаремно люди зрілого віку практично не роблять татувань.

Ольга Миколаївна Волкова, доцент кафедри російської мо- ви:

– Усе життя працюю з молоддю і звикла до багатьох молодіжних проявів. Завжди були і до цих пір за- лишаються внутрішні (духовні, інте- лектуальні) та зовнішні (манера одягатися, макіяж, колір волосся, татування) прояви. Постійно є щось, що старшому поколінню важ- че сприйняти у молодого покоління. Проте не хотілося б, щоб зовнішнє превалювало над суттю. Коли бага- то зовнішнього, виникає питання: чому його так багато? Людині більше нічого розповісти про себе?

Загалом я ставлюся до тату- вання лояльно, коли його небагато, коли воно зроблено не кричущо і не є основним для молоді. Мені здається, що чим більше людина захоплюється своїм зовнішнім вигла- дом, тим менше у неї внутрішнього розвитку. Можливо, я і помиляюся, але в більшості випадків так і є.

Людмила Володимирівна Волкова, доцент кафедри мате- матичного аналізу та методів оптимізації:

– Робити чи не робити тату- вання – особиста проблема кожно- го. Що дійсно важливо, то це голова на плечах у студента. Основне пра- вило психології говорить: «Будь са- мим собою і дозволяй це робити іншим». Якщо людина відповідаль- на, психологічно грамотна, у разі по- треби може пояснити зауваження стосовно татування, то це досить- таки непогано.

Василь Васильович Чубур, викладач кафедри журналісти- ки та філології, редактор газети «Резонанс»:

– Татування прийшло до нас із тюремної зони, коли почалася криміналізація суспільства, неминуча під час розподілу й накопичення приватного капіталу, тобто прива- тизації, яку народ недаремно охрес- тив «прихвизацією». А в зону, як і пірсингування, прийшло воно з те- мних часів, тобто родоплемінного устрою, коли відігравало таку ж роль, як у пізніші часи – формений одяг, знаки відмінностей в армії, на флоті (наприклад, погони, аксель- банти, петлиці, лички, всілякі знач- ки) – не випадково саме там, а не тільки в тюрмах та гулагах тату- вання існувало навіть в радянські

часи. Будь-яка семіотична, тобто знакова, система має подвійне при- значення – позитивне для тих, хто розуміє її глибокі сенс і мету, але не- гативне для тих, хто бездумно вико- ристовує елементи семіотики. Мода на такі речі є, як говорить теорія ко- мунікації, інформаційною зброєю, спрямованою проти ментальних за- сад певного народу. І в першу чергу – проти молоді. Наприклад, у сало- нах пропонують каталоги з китайсь- кими ієрогліфами. У нашого ж народу зовсім інші традиції. Ки- тайська молодь навряд чи вдягнула б на себе, скажімо, шаровари. Чому ж тоді китайські символи повинні личити теперішнім українцям? А за- галом, це тема серйозна й заслуго- вує окремої розмови...

Тетяна Олександрівна Ко- зинцева, заступник декана гу- манітарного факультету:

– Тіло людини – це спосіб ко- мунікації з оточуючими. Ним я гово-рю про своє ставлення до певних ре- чей, демонструю власне світобачен- ня. Вважаю, що татування має право на існування, якщо не містить ненормативної лексики та не шко- дить здоров'ю.

Володимир Петрович Пав- ленко, старший викладач кафе- дри політології, соціології та психології:

– Я б татування не робив, про- те не вважаю його чимось жахли- вим. У всьому є своя символіка. Як- що ж людина не розуміє змісту ма- люнка, сліпо та бездумно його копіює, то це помилка і не найкраща форма самоствердження.

СТУДЕНТСЬКИМИ ВУСТАМИ ПРО СВОЄ ТІЛО

Галина, 19 років, гуманітарний факультет:

– Я не хотіла робити щось позбавлене змісту, тому обрала сонце. Воно має позитивне значення і допомагає мені в житті.

Марія, 20 років, гуманітарний факультет:

– Я давно хотіла зробити татування, кілька років роздумувала над малюнком і врешті-решт обрала кішок. Ця тварина приносить щастя, охоро- няє скарби, оскільки володіє дев'ятьма життями.

Артем, 18 років, фізико-технічний факультет:

– Сьогодні татування справа не зовсім звичайна, але цілком звична. Тобто це не новина. З одного боку, татування – завжди круто та весело, хоча й завдає трохи болю. Якоюсь мірою це пе- ревірка на міцність, адже ми завжди ставимо перед собою різно- манітні завдання і не кожен може наважитися зробити тату. З іншого – це спогади, адже все навкруги змінюється. Пройде час – я буду дивитися на своє татування, згадуючи, яким я був. Упев- нений, що людина має спробувати все.

Сергій, 19 років, механіко-математичний факультет:

– Це язичницький бог Ярило. Думаю, всі знають, що він уособлює весну, а отже, втілює родючість, здійснення надій, тепло, силу, життя і хо- робість. У нього вірили наші далекі предки.

Олександр, 18 років, фізи-ко-технічний факультет:

– Люди роблять татування, щоб виділитися серед маси інших. Я знаю, що означає мій ма- люнок, фактично у ньому вислов- лена моя мета, здійснення якої і прагну у своєму житті.

Олена, 21 рік, інженерний факультет:

– У давньосхідній культурі троянда символізує ніжність, гор- дість, любов і владу. А оскільки я захоплююся культурою Далекого Сходу, то вирішила не відставати від її традицій.

НА ЗІРКОВОМУ ТІЛІ

• В Андрія Шевченка на лівому плечі є татування у вигляді дракона. Малюнок символічний, оскільки відомий футболіст народився в цей рік та провів свій перший італійський сезон у рік Дракона.

• Учасник українського шоу-балету «Fo- resight» Семен Жигалін має татування у вигляді лева, що означає силу, мужність і владу. Він – Лев не лише за гороскопом, але й у самовідчутті.

• Популярна співачка Iva Rich зробила собі сонечко в день, коли підписала кон-

тракт із британським продюсером. Сонеч- ко вважається символом значного успіху й багатства.

• Співачка Наталка Карпа виколола на тілі свої ініціали. Вони означають її прина- лежність до однієї з династій польських магнатів, що проживали в минулому столітті на території Західної України.

• Заступник мера Києва Ірена Кільчиць- ка – володарка п'яти татувань, одне з них – сонечко.

• Художниця Євгенія Гапчинська має два татування: перше – морський коник, друге – крила.

• Олімпійська чемпіонка Лілія Подко- паєва зробила собі лілію.

«ЗЛІСТЬ НІКОЛИ НЕ ПЕРЕТВОРИШ НА ЩАСТЯ...»

З кожним роком кількість іноземних студентів у нашому університеті збільшується. Люди приїжджають з різних країн: Єгипту, Судану, Замбії, Китаю, Ірану тощо. Дехто їм симпатизує, дехто недолюблює або просто намагається не помічати. А чи знаєте ви, з якою метою вони приїжджають до нас? Як почувують себе у чужій країні? Чим дивуються, а що не подобається? Ми зустрілися з РАМІ МЧУМА – журналістом, мандрівником та просто цікавою, інтелектуальною людиною, яка розповіла багато як приємних, так і не зовсім речей. Подаємо, на наш погляд, найцікавіше.

— Рамі, звідки ти і як опинився в Сумах?

— Сам я з Танзанії — країни Східної Африки, яка славиться надзвичайними заповідниками, сафарі, горою Кіліманджаро, танзанітом, або блакитним алмазом. Мій батько — афроамериканець, а мати — арабка. Сюди я приїхав навчатися журналістської справи. Обрав мас-медіа, бо й на батьківщині опановував цю спеціальність: вчився в Дар-ес-Саламському університеті журналістики, музики та права. Маю диплом, але він вважається африканським, тобто діє лише на території Африки. А я прагну отримати диплом міжнародного рівня і працювати в різних країнах.

— А наші дипломи надають таку можливість?

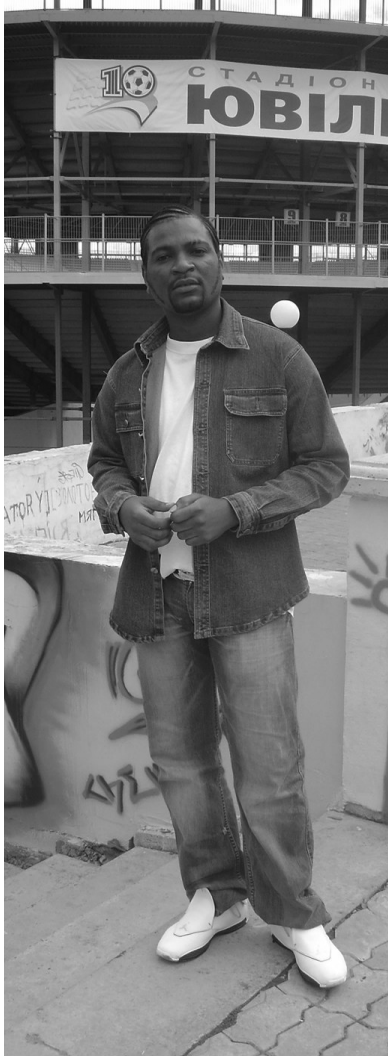
— Так. В Америці, наприклад, відомі дипломи СумДУ.

— Чим саме ти займався в Танзанії?

— Працював на радіо і телебаченні, був ведучим новин та редактором. У 17 років написав статтю про жінок, які плачуть. На це надихнула пісня Боба Марлі «No, woman, no cry». Через рік став єдиним молодим журналістом Східної Африки. Дуже полюбила свою програму, яка виходила у вечірньому радіоефірі. Вона і назву мала цікаву — «Pillowtalk», що дослівно означає «розмова з подушкою». Передача була розрахована на жінок та чоловіків будь-якого віку, яким хотілося щось розповісти, чимось поділитися чи просто було сумно. Вони дзвонили на радіо та розмовляли зі мною в прямому ефірі.

— Якими країнами подорожував? Що тебе вразило?

— Побував у близько 20 країнах світу, таких як Китай, Італія, Росія, Куба, Ямайка та інші. Декілька років жив у штаті Каліфорнія (США). Мій батько завжди повторював: «Треба дивитися, як живуть інші люди, — це хороший і безцінний життєвий досвід». Рівень життя в країнах, які мав нагоду відвідати, звичайно, різний. А вразило те, що у вас багато расизму. Для іноземця це не зрозуміло. Нас можуть називати мавпами або сміятися при зустрічі. Можливо, це відбувається через те, що наші стосунки побудовані на бізнесі. Ми не посміхаємося один одному на вулиці, у магазині чи в іншому місці. Зрозуміло, що ви не знаєте мене, а я

— вас. Проте, якщо хтось зацікавився мною, можна просто підійти, спитати, звідки я, як живу, — це нормально. Такі стосунки набагато приємніші, ніж агресія.

— Над чим ти працюєш зараз?

— Над музикою. Вислів «музика — це моє життя» якраз про мене. Африканці знаються на музиці та багато співають. Я ж захоплююсь і працюю в таких музичних напрямках, як Hip-Hop, R'n'B і Rap: пишу тексти, створюю музику, іноді працюю діджеєм. У мене і мрія є: познайомитися з відомим музичним продюсером Dr.Dre, завдяки якому реп отримав усебічне визнання. Він розкручував 50 cent'a, Snoop Dogg'a, Eminem'a.

Також пишу книгу про своє життя, про те, що бачив, про свій досвід. Хочу видати її англійською мовою, а потім перекласти російською.

— Тобі подобаються українські дівчата?

— Бог сказав: «Я створив усіх людей однаково гарними». Для кожної людини краса своєрідна. Для когось навіть найгарніша дівчина на планеті може здатися негарною. Все залежить від смаку та бажань людини.

— Сумуєш за рідними, друзями?

— Дуже сумую. Сім'я — найважливіше в житті кожної людини. Ти можеш втратити друга, кохану людину, але твоя родина буде з тобою завжди. Взагалі треба любити людей, якомога менше злитися і якомога більше радіти життю. 60 секунд, які ти витратиш на злість і ненависть, ніколи не зможеш повернути і перетворити на щастя.

ЮЛІЯ ТЕРЕНТЬЄВА,

учениця Сумської школи № 2

Я не відпущу тебе нізачо!
Ти тільки мій!
Нехай я розчавлюсь в розчарування пащі,
кров'ю стечу в ній..
Я не відпущу тебе ніколи!
Ти мій єдиний!
Нехай вже болю ті приколи
до мене лунуть..

Я знищу все, що є в моєму світі!
Аби ж ти знав, що не існую я.
Не буде сонця, моря і рожевих квітів.
Сум та самотність — вся моя сім'я.
Я знищу стелю, вікна й двері
і стіни, неначе тюремні мури.
Я, сидячи в ненависній печері,
влаштую почуттям своїм тортури.
Я знищу музику й світло поглину!
Залишиться стогін напівживих.
Усього — навіть мене — лише половина,
якщо звук твоїх кроків у темряві стих.

АЛІНА ЧЕЛЯДІНА,

група ЖТ-62

Моя наївність
Скам'яніла
І стала квадратною
Згубилася
В дитячій безпорадності
Непевнено
Ховаючи синці
Учусь читати.

Торкнись вві сні мого фантому,
Бо тіла буде зовсім просто,
Душа згубила шлях додому
(Це перешкоди макрокосму).
Стань моїм світлом у незнанні,
Матерія — вторинна нива,
Започаткована бажанням.
А дійсність — лише штучне диво.
Побач той непомітний порух
Моїх нічних незримих квітів.
Я хочу відчувати поряд
Твої думки в німому світі.

Анастасія КОТЛЯР,

група ЖТ-72

Насильно мил не будешь.
Но сильно ль будешь мил,
Когда другого любишь,
Как раньше не любил,
Когда любовью тихой

Спасает сам себя,
Пресытившись шумихой,
Уходишь, но любя?..
Насильно мил не будешь.
Не будешь? Ну, не будь!
Иначе не полюбишь -
Поймешь когда-нибудь...

Сердце пропитано воском,
Горькая пыль на губах.

А на подносики плоском
Чей фиолетовый прах?
Вот кружевная салфетка
Рядом лежит

просто так.
Я ли бывала кокетка?
Ты безнадежный дурак?
Порча клубится в бокале,
След от помады на нём.
Нет берегов у печали...
Зря говоришь: «Доплывём!».

ЮЛІЯ МИКУЛА

група ЖТ-72

Хороша ти. А я така сумна,
Як дзеркала відверта глибина —
Не доторкнешся й оживить не можна,

Та в дзеркала є рама, я ж без рам —
Химерна пляма. І в найширшу з брам
Не втиснуся, печальна і тривожна...
Ти — мій портрет, що до гримас охочий.
Ти — моє фото, де вампірські очі
Зафарбували чорним олівцем.
В твоїй сітківці я сиджу. Закута.
Я — зряча сліпота, німа отрута.
Я — порожнеча із людським лицем.

ВІКТОРІЯ ЄВТУШЕНКО,

група ЖТ-61

Прості слова не попадуть в просак,
Та їх і не буває просто так.
Слова — вони не просо і не жито,
Не підеш їх в сусіда попросити.
Слова у ступі не стовкти і не розвіять,
Та перш ніж випалити, треба їх просіять.

Якщо бажаєш словом бути ситим,
Просію їх не раз й дрібнішим ситом.
І навпростець простуючи полями,
Немов проспектами, засію їх словами.
І вкриють протирадлом ті слова
Весь світ, і лиш одне «Ова!»
Почуєш звідусіль від простолюдю,
І не проспи, як слава тобі буде,
І на просценіум життя в убранні новом
Виходь у світ і просодичним словом
Буди усіх. Нехай вони проснуться.
І від прострації й від сну хай стрепенуться!

МАРІЯ СМОЛЕНКО,

учениця Сумської школи № 27

В ОБІЙМАХ РІЧКИ

Чорними лапами ніч охопила околиці Сум, поглинула все навкруги. І тільки трикутники ліхтарного світла рятували берег від суцільної порожнечі. До річки мене притягнула якась невідома сила. Саме в цей час і саме в це місце, яке я знаю, здавалось, ледь не до кожної верби, кожного пляжного клаптика, а тепер чомусь втратило знайомі риси, стало таємничим, неймовірно цікавим...

Довкіл ні душі. Я скинула одяг, а в руці залишилась троянда, подарована мені тим сумним незнайомцем... Оця вода, що вдихається в мене, так схожа на його очі! Чи не тому так потягнуло до неї? Задумавшись, я впустила троянду і вона повільно попливла крізь перевернутий догори трикутник ліхтарного світла... Я хотіла наздогнати її, повернути, аж раптом зрозуміла,

що таке бажання — це лише привід зайти глибше у воду...

Оголене тіло поволі занурювалося в нічну блакить. Як не дивно, але я не відчувала холоду, хоча надзвичайно чутлива до нього... А троянда відпливала все далі й далі, і вже не хотілося її наздогнати. Річка ніби говорила, що в її обіймах квітці буде краще, ніж у моїй руці, що так троянда якимось дивом допоможе тому сумному чоловікові позбавитися якщо не всього, то хоча б зайвого суму...

Зосередилась на собі...Як могло відбутися злиття таких протилежних стихій? Адже я — вогонь, а річка — вода, то чому ж відчуваю себе так, ніби в обіймах того, кого завжди хотіла, про кого мріяла? Вода пестила кожну клітинку мого тіла, я віддавалась їй, а вона — мені. Ми кружляли в повільному танці незвіданих раніше почуттів...

Тепер, сидячи вдома, я згадую! Ні, та вода — не просто вода, а душа, рідна моїй душі. У моїх жилах тече її кров, а воду річки хвилює моє серце.. Хіба не так, любий Псел?

ДАША МАЙБОРОДА

група ЖТ-81

Что им душа? Лишь бы тела картинки —
Номер мечтают поставит, печать...

Лезут без спросу

в чужие ботинки,
Чтобы по жизни красиво шагать.
Мостятся издали, близости чая,
Не понимают себя и на треть,
Иначе б знали, что обув чужая
Может их ноги в кровь растереть...

ОНИ РИСУЮТ ЛИЦО НАШЕМУ ГОРОДУ

СУМСКИЕ ГРАФФИТЧИКИ: ПРЕДПОЛОЖЕНИЯ И ФАКТЫ

Культовая советская кинолента «Ирония судьбы» начинается размышлениями Ширвиндта о стандартных домах и одинаковых лестничных клетках — этим никого не удивишь, все мы знакомы с безрадостными рядами серых многоэтажек. Кто знает, как изменился бы сюжет этого фильма, если б дали волю, а главное средства — граффитчикам.

ИСТОРИЯ ГРАФФИТИ

Граффити происходит и от греческого слова «Graphein», означающего «писать», и от итальянского «Graf-fito» — «царапать», а история этого явления переносит нас к доисторическому человеку, рисующему на стенах пещеры. Возникновение же граффити в современном понимании относят к 1960, когда одному молодому греку вздумалось по всему Нью-Йорку писать свой тэг (стилизиро-

ванный автограф, подпись) «Taki 183», многим тинейджерам понравилось, и граффити стало неотъемлемой частью городской культуры. Первые серьезные отечественные граффити начали появляться в середине 90-х.

СУМСКИЕ ПОВЕЛИТЕЛИ БАЛЛОНЧИКОВ

Речь пойдет о дуэте с загадочным названием «JB». Ребята предпочли назваться своими псевдонимами, которыми подписывают свои работы и под которыми больше известны в Сумах.

Итак, Шум aka Шумахер и Grey. Если Шум имеет официальное отношение к рисованию — учится на четвертом курсе факультета искусств Сумского педуниверситета, специальность — «дизайнер интерьеров», то Grey — выпускник агрономического факультета СНАУ. Оба никогда не занимались ни в кружках рисования, ни в художественной школе. Вместе

рисуют уже лет шесть, когда начинали, то граффити было в нашем городе настоящей экзотикой (как и сейчас), учились этому совершенно самостоятельно — на случайных картинках в журналах и кинофильмах о хип-хоп культуре. Теперь их работы наверняка видел каждый сумчанин, из наиболее ярких — забор на проспекте им. М. Лушпы и стены на спуске к стадиону «Юбилейный», ну и, конечно же, два троллейбуса.

«Сейчас наши манеры рисования заметно отличаются — меня тянет к живописности, к точности в поиске нужного тона, а Шум предпочитает некоторую упрощенность и плоские формы», — говорит Grey. Сам же его напарник признается: «Я давно уже занят продвижением своего персонажа — этого человечка называют поразному, в основном — индеец. Какой он? Толстый и веселый, без остатка дарит свой позитив людям».

ГРАФФИТИ И СУМЧАНЕ

Сумчане реагируют на граффити благосклонно, часто по принципу — что ярко, то красиво. Правда, случаются и курьезные случаи: во время попытки объединения трех университетов наших райтеров (художники граффити, от англ. to write — писать) чуть не забрали в участок, подозревая, что те пишут что-то против Царенко, но, внимательно рассмотрев «компромат», блюстители правопорядка удалились, не найдя ничего предосудительного. Или вот накинется какая-нибудь старушка-активистка, одна даже письмо в газету отравила, дескать, ее внук получил психический стресс, глядя на граффити. Впрочем, такие случаи очень редки.

Оба граффитчика в один голос жалуются на холодность местных властей к их искусству, при проведении граффити-акций городской бюд-

жет выдерживает расходы только на штукатурку, а краски — аэрозольные баллончики — кстати, отнюдь не дешевые, приходится покупать самим, разве что помогут знакомые или неравнодушные частные предприниматели. И Grey, и Шумахер подходят к граффити как к развлечению, получают от этого занятия удовольствие, плюс самореклама.

«Часто звонят с заказами, но не всегда люди осознают, чего им хочется, — говорит Шум, — некоторые думают, что достаточно купить нам красок и за пиво «хлопцы все размаляют», но когда узнают, сколько этих красок нужно и в какую все влетит копеечку, тяга к прекрасному испаряется. Но есть и классные клиенты, настоящие ценители, с которыми интересно работать». По заказу расписывают заборы и стены в частных домах, потолки в клубах и квартирах. Интересно, что дома у обоих ничего не разрисовано.

О малолетних граффитчиках дуэт «JB» отзываться без восторга — часто это бестолковые подростки с баллончиками, которые бегают по городу и пачкают стены надписью вроде «Вася лох».

Получить официальное разрешение сложно, поэтому большинство граффити нелегальны, но одно дело — украсить старую облешую стену завода, а другое — изгадить новенькую штукатурку музея или Банковской академии...

Мнение сверстников о команде «JB» положительное, да это и не удивительно — зрелищно модно. Родители тоже «за». Шум улыбается: «Ну-у, они не в восторге, но когда приношу домой деньги — не против». Grey: «Вобщем-то они беспокоятся только за то, что краска вредная, а так — поддерживают. Смешно раньше было — на дворе ночь, мама спрашивает, куда собираюсь, я отвечаю — рисовать. Теперь только изредка, для своего удовольствия рисуем ночью».

Сейчас Grey и Шум пробуют себя в новом деле — аэрографии, разрисовывают автомобили.

Ольга ПАНФИЛОВА,
группа ЖТ-71.

...цікавилось чужими поглядами
Анна Белік, факультет економіки
та менеджменту

...вивчу теорію функції комплексної
змінної

Олександр Вербицький,
фізико-технічний факультет

...підводжу друзів

Віталій Кудлай,
гуманітарний факультет

...різав людей

Анатолій Тесленко, факультет
економіки та менеджменту

...ображаю на дрібниці

Вікторія Киба,
гуманітарний факультет

БЛІЦ-ОПИТУВАННЯ

ЧОГО НЕ РОБЛЯТЬ НАШІ СТУДЕНТИ

У кожного з нас є свої бажання та мрії. Є і речі, які ми не робимо в житті чи принаймні намагаємося їх уникнути. Причини цьому різні: від переконання, прагнення, втіленого в таку заборону, до якоїсь невпевненості. Власне про «ніколи» ми й вирішили дізнатися у студентів СумДУ. Треба було продовжити фразу «Я НІКОЛИ НЕ...».

...здаюся

Євгеній Рот-Серов, факультет
економіки та менеджменту

...курив

Юрій Кузьменко, фізико-технічний
факультет

...зможу літати самостійно

Юлія Горунова, факультет
економіки та менеджменту

...зраджу чоловікові

Інна Таран, механіко-
математичний факультет

...буду курити

Олег Гришко, факультет економіки
та менеджменту

...підлаштовуюсь під когось

Катерина Пахолок, факультет
економіки та менеджменту

...ображу дівчину

Олександр Парафійник,
фізико-технічний факультет

...ніколи не говори «ніколи» — це
занадто довго

Неля Ільницька-Кольганович,
гуманітарний факультет

«Резонанс» + «Золота середина»

підготували
Марія СУПРУН і Ліна П'ЯТНИЦЯ,
студентки групи ЖТ-41

МАТЕМАТИКА И СОВРЕМЕННОСТЬ

Нужно ли популяризировать науку и образование, в частности математическое, в современном обществе? Вполне возможно, что для старшего поколения, понимающего и знающего цену самого образования, это звучит непривычно. Неужели образование тоже нужно рекламировать?! Время и интерес нынешней молодежи, а именно школьников и студентов, все более захватывают мобильные телефоны и Интернет, телевидение и гляцевые журналы, отдых и развлечения, «Золотые интегралы» и КВН. И это здорово! Поколение наших родителей может только позавидовать тем техническим и информационным возможностям, которые стали доступны нам сегодня. Нередко от них в свой адрес мы можем услышать такие слова: «...а вот в наше время такого не было...» или «вот был бы у меня такой компьютер, я бы такое натворил...».

Но ведь как редко многие из нас задумываются о том, что за всеми достижениями научно-технического прогресса стоят основательные исследования и открытия в различных областях современной науки и техники. Вся современная наука — физика и химия, биология и экономика, лингвистика и социология —

не только использует математические методы, но и строится по математическим законам. Путь в современную науку, технику и жизнь лежит через математику. И мы вновь приходим к выводу о необходимости усиления именно фундаментальной подготовки студентов технических и экономических специальностей. И этот принцип фундаментальности выдвигает на первое место именно математическое образование. Математика — важнейшая наука, созданная нашей цивилизацией и сопровождающая ее на всех этапах развития.

Кто-то в свое время сказал: «Чем выше здание, тем прочнее должен быть фундамент». Человек, получивший хорошее образование, гораздо быстрее приспособится к условиям современной жизни, сумеет найти в ней свое место, чем тот, кто поверхностно ознакомился с многочисленными современными предметами, научился нажимать кнопки сложных приборов, не понимая сути происходящих в них процессов.

Математическое образование — не только часть науки, но и феномен общей культуры. Именно поэтому оно всегда играло важную роль в культурном развитии человека. При этом возможности матема-

тического образования выходят далеко за границы собственно математических предметов. Математика может стать средством языкового развития учащихся, научить их коротко, грамотно и точно формулировать свои мысли. Сегодня это особенно важно, когда культура нашего языка находится под угрозой.

Математика — красива и современна! В ней и сегодня совершаются удивительные открытия — и мне как преподавателю хочется, чтобы студенты за лесом формул и методов, через который приходится продираться на лекциях и семинарах, не потеряли красоты этой прекрасной, удивительной и увлекательной науки — математики, не утратили восхищение от её красоты и великолепия.

Не упускайте возможности получить дополнительные знания, участвуйте в различных конкурсах и олимпиадах, посещайте занятия.

Кафедра математического анализа и методов оптимизации (МАиМО) СумГУ помимо своей основной деятельности занимается вопросами привлечения внимания молодежи к научно-популярным вопросам. С этой целью на базе кафедры открыт математический кружок. Приглашаем всех желающих принять участие в его работе. Мы уверены, что здесь вы наверняка откроете для себя что-то новое и интересное и, возможно, станете одним из постоянных его участников. Опыт работы показывает, для того чтобы более-менее свободно ориентироваться в вопросах популярной науки, мало быть только современными и иметь пылливый ум, но при этом еще необходимо и выдерживать высокий образовательный уровень. Для этого кафедрой МАиМО проводится математический конкурс, в котором могут принять участие все желающие. Его условия опубликованы ниже.

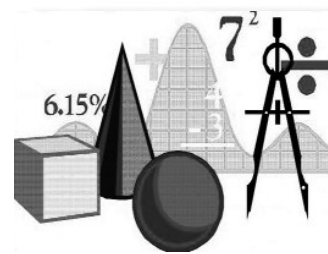
Мы убеждены, что математический кружок и работа нашей кафедры в научно-популярном секторе объединят людей, получающих удовольствие от соприкосновения с прекрасной наукой — Математикой!

Олександр ЧАПЛИГІН,
викладач кафедри МАіМО.

Етап 2.

СЛАУ. Векторы.

Аналитическая геометрия.

- Из несовместной системы линейных уравнений удалили какое-то одно уравнение. Будет ли полученная система совместной?
- Возможно ли, чтобы система линейных уравнений могла быть решена с помощью метода Гаусса, но не решалась по формулам Крамера?
- Найти неизвестные коэффициенты функции $f(x) = a \cdot \log_3 x + bx + c$, удовлетворяющей условиям:
 $f(1) = 5, \quad f(3) = 8, \quad f(9) = 19.$
- M - точка пересечения медиан треугольника ABC . O - произвольная точка пространства. Доказать равенство $\vec{OM} = \frac{1}{3}(\vec{OA} + \vec{OB} + \vec{OC})$.
- Следует ли из равенства $a \cdot e = b \cdot e$, где e - единичный вектор, равенство векторов a и b ?
- Доказать, что точки A, B и C лежат на одной прямой тогда и только тогда, когда $\vec{AB} \times \vec{BC} = 0$.
- Векторы a, b и c удовлетворяют условию $a \times b + b \times c + c \times a = 0$. Доказать, что эти векторы компланарны.
- Найти уравнение прямой, проходящей через точку пересечения прямых $x + y - 1 = 0$ и $x - 2y - 1 = 0$ и отсекающей на отрицательной части оси Oy отрезок, равный 2.
- Найти уравнение прямой, параллельной прямой $3x - 4y - 10 = 0$ и отстоящей от неё на расстоянии 3 единицы.
- Найти уравнение проекции прямой $\frac{x}{5} = \frac{y+1}{-2} = \frac{z-1}{-3}$ на плоскость, заданную уравнением $2x - 3y + 4z - 28 = 0$.

Далі буде...

кафедра МАТЕМАТИЧЕСКОГО АНАЛИЗА И МЕТОДОВ ОПТИМИЗАЦИИ

Кафедра МАТЕМАТИЧЕСКОГО АНАЛИЗА И МЕТОДОВ ОПТИМИЗАЦИИ СумГУ

Объявляет

МАТЕМАТИЧЕСКИЙ КОНКУРС

для студентов всех курсов и всех специальностей

Условия конкурса:

- ✓ Принять участие могут все желающие, т.е. студенты любой специальности и любого курса, даже студенты других вузов.
- ✓ Участниками считаются лица, решившие одну или более задач
- ✓ Победители конкурса устанавливаются в различных номинациях и будут определены решением жюри.
- ✓ Для того, чтобы принять участие в конкурсе Вам необходимо выполнить предложенные задания и оформить их в произвольной форме.
- ✓ Включиться в конкурс можно в любой момент времени с любого места.
- ✓ Условия конкурса есть таковыми, что не предполагается обязательное выполнение всех предложенных задач.
- ✓ При выполнении разрешается и допускается возможность консультирования с преподавателями, друзьями и пр.
- ✓ **ВНИМАНИЕ!!!** Периодически будут появляться **НОВЫЕ** задания по очередным разделам математики (следите за объявлениями).
- ✓ Если у Вас имеются свои интересные, достойные внимания задачи, то мы будем рады их рассмотреть и включить в очередную серию.
- ✓ Свои решения сдавайте на кафедру МА и МО в ауд. 9-А (9-й этаж).
- ✓ За консультациями обращайтесь к Чаплигину Александру Александровичу.
- ✓ Ход конкурса будет периодически освещаться на доске объявлений кафедры.
- ✓ Информация о конкурсе предоставлена на сайте кафедры <http://mimo-sumy.narod.ru>
- ✓ Итоги первого этапа будут подведены в начале весеннего семестра.
- ✓ Победителей ждут награды.

Решайте и побеждайте!

Желаем успеха!

Линейная алгебра

- Может ли произведение матриц быть числом?
- Если матрицы можно умножать, следует ли из этого, что их можно складывать?
- Если матрицы можно складывать, следует ли из этого, что их можно умножать?
- Найти обратную матрицу к матрице:

$$\begin{pmatrix} 1 & 2 & -3 & 4 \\ 5 & 6 & 7 & -2 \\ -1 & 0 & 1 & 2 \\ 3 & 4 & 5 & 6 \end{pmatrix}$$

- Найти матрицу:

$$\begin{pmatrix} \cos \alpha & -\sin \alpha \\ \sin \alpha & \cos \alpha \end{pmatrix}^n$$

- Вычислить:

$$\begin{pmatrix} a & a^2 + 1 & (a+1)^2 \\ b & b^2 + 1 & (b+1)^2 \\ c & c^2 + 1 & (c+1)^2 \end{pmatrix}$$

- Найти X из уравнения

$$X^3 - 3X^2 = 0$$

где X - невырожденная матрица размера $n \times n$.

- Решить неравенство:

$$\begin{pmatrix} -3 & x-1 & -1 \\ 1 & x+5 & 2-x \\ 3 & -1 & 2 \end{pmatrix} \leq 4$$

- Решить уравнение:

$$\begin{pmatrix} x+2 & 4 & -1 \\ -2 & 2 & x-1 \\ 1 & 3 & 0 \end{pmatrix} = 0$$

- Решить матричное уравнение:

$$X \cdot \begin{pmatrix} 1 & 2 \\ 3 & 4 \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} 0 & 0 \\ 0 & 0 \end{pmatrix}$$

Далі буде...

ВИНАХОДИ СТУДЕНТІВ

• Кент Ходгсон, студент новозеландського університету Мейсі, розробив портативний охолоджувальний пристрій під назвою Huski. Він значно менше холодильника й може охолоджувати їжу та напої без використання льоду.

• Хосе Солано й Даніель Розен, студенти випускного курсу Технологічного інституту Коста-Ріки, створили «космічну кавоварку». Винахід об'єднує екіпажам космічних кораблів можливість насолодитися на орбіті ароматною кавою, щойно звареною зі свіжоземельних зерен. Пристрій кавоварки поки що тримається в секреті.

• Студентка факультету біотехнологій Ставропольського університету та її науко-

вий керівник винайшли спосіб виробництва ковбасних виробів без додавання нітриту натрію, який надає м'ясному продукту рожевого кольору і в підвищених концентраціях є отрутою для організму людини.

• Голландські студенти з інституту Helicon Vocational придумали розчинний алкогольний напій під назвою «Booz2go» міцністю 3 градуси, який можна продавати навіть неповнолітнім. Порошок розфасований у пакетах по 20 грамів вартістю один або півтора євро. Коли його заливають водою, виходить пінистий напій лимонного кольору і запаху.

• Ізраїльські студенти винайшли спецголку для внутрішньовенних ін'єкцій дітям і немовлятам. До цього часу відсоток успішного введення голки для ін'єкцій дітям і немовлятам з першої спроби був дуже низьким.

• Студенти Ростовського коледжу зв'язку та інформатики розробили лабораторний пристрій для визначення електромагнітної сумісності бездротових локально-обчислювальних мереж Wi-Fi. Завдяки ньому вихід у всесвітню мережу буде набагато простішим.

• Студенти університету Purdue винайшли безалкогольне пиво, призначене не для отри-

мання розчинного напою, а для додавання в їжу як спеції. Автори винаходу вважають, що сухе пиво можна додавати в різні соуси, тісто, хліб або посипати ним поп-корн і чипси.

• Студент Магнітогорського державного технічного університету Василь Галямов придумав новий транспортний засіб «Автолет». Винахід виготовлений на базі скутера Honda, є оригінальною конструкцією і не має аналогів у світовому автомобілебудуванні. Він дуже економний, швидкісний, легкий в управлінні і виготовленні. Особливо може бути популярний у молоді.

• Американський студент технологічного інституту штату Вірджинія сконструював лампу, яка працює від сили земного тяжіння.

Студенти-іноземці в СумДУ

Експеримент нинішнього студентського ректора Андрія Савочки виправдує себе. Взявши в команду людину по роботі з іноземними студентами Альджака Хузейфу, він створив новий напрям роботи. Результатом стали два зібрання адміністрації, студентського активу та іноземних студентів. На першому декан ФРІГу Андрій Миколайович Юнда окреслив 5 головних проблем, які стосуються іноземних студентів та їхньої поведінки в гуртожитках.

По-перше, ставлення до майна СумДУ: іноземні студенти дозволяють собі переносити меблі з однієї кімнати до іншої, ламати їх.

Друга проблема — ставлення до співробітників університету: студенти-іноземці дозволяють собі ображати, похамськи ставитися до комендантів, адміністраторів, вихователів гуртожитків. При цьому Андрій Миколайович сказав, що кожен має для себе чітко запам'ятати — викладачі в університеті, коменданти, адміністратор та вихователь у гуртожитку — це «high level», а студенти — «low level».

Третьою проблемою декан назвав недотримання санітарних норм у кімнатах та на секціях, бо сміття, яке вчасно не виноситься, шкодить не лише здоров'ю тих, хто проживає на секції, а взагалі приводить стан гуртожитку в антисанітарний. Ще одна значна проблема в цьому руслі — елементарна невихованість. Систематично з вікон гуртожитку падають порожні пляшки, пакети, фантики та інше сміття, не говорячи вже про недопалки.

Четверта проблема — несвоєчасна сплата за послуги, що надає університет (найголовніше — за проживання в гуртожитку).

П'ята, але не остання, проблема — порушення часового режиму. Іноземні студенти повертаються до гуртожитку після 23-ї, іноді приводячи з собою людей, які в ньому не проживають.

За всі ці порушення Андрій Миколайович висунув одне-єдине покарання — виселення з гуртожитку, що може закінчитися поверненням студента на батьківщину, якщо він не має реєстрації на місце проживання в Україні.

Майже вся друга зустріч стосувалася фінансових питань (чому плата за гуртожиток підвищена в цьому році, скандалу з грошима, які були зібрані з іноземних студентів на плити) та кімнати для молитви для студентів, що сповідають іслам.

Отже, простий експеримент відкрив шлях до тісної співпраці студентурату з іноземними студентами, допоміг порозумітися та навіть залучити трьох іноземних студентів до студентського самоврядування СумДУ.

Вікторія ЄВТУШЕНКО,
група ЖТ—61

Студенти хочуть ходити чистими вулицями, відпочивати з друзями на прибраних берегах улюбленої річки, не чіпляти ногами порожні пляшки та не вислуховувати від бабусь, яка за раз зіпсована та безвідповідальна молодь. Тому наприкінці жовтня студентським ректоратом була вперше організована акція «Життя без сміття». Великою колоною, аж у двісті чоловік, почали крокувати бажані з усіх факультетів з метою прибрати береги Псла від усілякого непотребу.

Від Центрального корпусу дороги міста йшли студенти, в руках несли транспаранти українською, російською і навіть англійською мовами (до речі, іноземці теж радо взяли участь в акції), вигукували різні лозунги типу «Убирает лучше всех ПО-ЛИ-ТЕХ!» Так йшли аж до самої «Здибанки», де розділилися на дві частини: одна пішла прибрати лівий, друга — правий берег.

Студенти з ентузіазмом взялися за роботу, вже через пару годин береги помітно почистішали. Ще б пак, адже сміття виявилось не просто багато, а дуже багато — 450 мішків. Але як з'ясувалося потім, якщо б мішки для сміття не закінчи-

■ СТУДЕНТСЬКА АКЦІЯ

МОЛОДЬ ЗА ЧИСТЕ МІСТО

лися, його було б набагато більше. Всі, хто вирішив долучитися до прибирання невеличкої частини нашого міста, мали змогу, завдяки піклуванню дорослого ректорату, перекуси-

ти смачними політехівськими пірижками.

На думку більшості учасників масового суботника, це не просто прибирання. Це — захід, який збли-

жив студентське самоврядування СумДУ та студентів між собою.

Ольга САВОТЧЕНКО,
група ЖТ—61.

■ ПОСЬМІХНІСЬ

Екзамен. З аудиторії виходить змучений студент. Усі в нього запитують:

— Ну, як здавав?

— Як у церкві.

— Як це?

— Він ставить запитання, я хрещуся. Я відповідаю, він хреститься.

...

Іде професор.

— Можна Вас запитати? — підходить до нього студент.

— Звичайно.

— Скажіть, коли Ви лягаєте спати, бороду кладете на ковдру чи під неї?

— Гм... Знаєте, я на це, шановний, якось уваги не звертав...

Через тиждень сердитий професор із темними колами під очима зустрічає в коридорі студента й кидається на нього майже з кулаками:

— Негіднику! Тиждень спати не можу: і так незручно, і так!

СТИЛЬ ЖИТТЯ

Як завжди, осінь у нашому університеті щедра на свята. Феєричні святкування з приводу ювілею alma-mater не затьмарили інших, серед яких — День юриста. Аби не потіснити головний ювілей, правовики зібралися в лекційній аудиторії на рідній кафедрі, тому одразу вдалося відчувати їх велику родину

постійно поповнювати свій арсенал законів, які так часто змінюються, бо це запорука справжнього юриста-спеціаліста. Проте всі випускники переконані, що юрист — це не професія, а стиль життя.

Декан відзначила кращих теперішніх студентів грамотами та подарунками, а також нагородила за

З'явилося свято на календарі України за Указом Президента в 1997 році, якраз коли в СумДУ почали готувати юристів. Цій копіїткій праці правові спеціалісти завдячують декану факультету Ларисі Петрівні Валенкевич, керівникові кафедри Анатолію Миколайовичу Кулішу та всім викладачам та співробітникам, які віддали вагому частину своїх років і зусиль, щоб забезпечити гідний рівень підготовки молодих спеціалістів.

Привітати рідну кафедру прийшли випускники спеціальності, більшість з яких працює юристами в банківській сфері. Своєму успіхові та кар'єрному росту завдячують саме знанням, набутих на студентських лавах. Навіть зізнаються, що інколи підглядають у свої конспекти, які вже неодноразово допомагали у роботі. Тому переконані, що головне для студентів — узяти якомога більше знань, жити на пульсі часу й

досягнення студентку Гриценюк Анастасію, чемпіонку світу з кікбоксингу.

Для присутніх і гостей свята студенти інших спеціальностей підготували поздоровлення. Розважали піснями, виконали інсценізацію «На варті закону!» та під керівництвом фахівця відділу позанавчальної роботи Ганни Костіної жваво провели «Бліц-турнір».

Здавалося, кожен студент у цьому уявляв себе талановитим, популярним, відомим хранителем закону на посаді судді, прокурора чи адвоката, налаштованими працювати для того, щоб жити у світі законслухняних громадян України.

Ми горді, що обрали цю стежину, Яка веде у світле майбуття, Ми горді, ми — юристи України І це є сенсом нашого життя.

Інна ПИРІГ,
група ЖТ—41.

Безкінечні спроби наздогнати моду шкодять здоров'ю

Одяг та аксесуари, здавалося, мають підкреслювати жіночі принади. Але ставити сумнівні експерименти на її здоров'ї (що зараз і відбувається, причому без особливого супротиву, а швидше навпаки — це занадто навіть для високої моди. Ось типові приклади «шкідливої амуніції» сучасних модниць.

Темні окуляри. Як «гламурна фішка» оселились у гардеробі, до речі, не лише жіночому, завдяки розвитку клубної культури. Проте окуляри, виконуючи декоративну функцію, не оберігають очі, навпаки — роблять їх вразливими. Від малої кількості світла зіниці розширюються, ультрафіолет безперешкодно потрапляє на сітківку і може спричинити опік. А

ЖЕРТВИ МОДИ

перебування в темних окулярах у погано освітленому приміщенні тим паче не сприяє покращанню зору.

Тісний головний убір, тугий обідок. І те, й інше стискає скроні та за вухами, викликаючи головний біль, і порушує кровообіг, погіршуючи живлення, а отже, красу і ріст волосся. Аби запобігти цьому, відмовлятися від бейсболка, бандан та капелюшків не варто, але слід достатню увагу приділяти ретельній примірці та вибору свого розміру.

Велика сумка. Чим більше, тим краще! Але заважкий багаж (торбина) на одному плечі призводить до болю в спині, викривлення хребта і поступово до деформації внутрішніх органів. Максимально допустима для тривалого носіння вага —

2 кг. Якщо ви набрали більше, перекладіть частину речей у пакет або частіше мийте руки.

Високі підбори. Творять дива навіть з найкоротшими ніжками, роблять ходу від стегна. Та при такому ходінні вага тіла припадає на передню частину стопи, а це загроза розвитку поперечної плоскостопості. Найбільш комфортна висота підбору 2-6 см. Корисні ортопедичні устілки (вони перерозподіляють навантаження) і зміна взуття: сьогодні — босоніжки, завтра — кеди.

Вузькі джинси. На жаль, модним стало носити їх на два розміри менше. Причиною тому, певно, є бажання здаватися стрункішими, а в результаті надлишки талії і всього іншого, що не влізло у штани, виглядають з-під

кофтини (взагалі одяг покликаний підкреслювати достоїнства і приховувати недоліки. Хіба ні?). Джинси, що натягаються «з милом», порушують тік крові і лімфи, спричинюють набряки, внаслідок чого реально підхопити інфекцію. Тугі штани пережимають капіляри, ускладнюючи обмін речовин і клітинне дихання. За даними компанії «Самсунг», «роздавлення у кишені вузьких брюк» є другою за частотою причиною загибелі стільникових телефонів. Страшно уявити, що доводиться витримувати стегнам!

Краса, безперечно, вимагає жертв. Але хто сказав, що ваших?! Не піддавайтеся на підлі провокації злодійки-моди і пам'ятайте: кожна дівчина (жінка) прекрасна, і особливо та, яка вміє «фільтрувати» модне й узагалі те, що дійсно їй личить.

Анастасія КОТЛЯР,
група ЖТ—71.

НАПЕРЕКІР УСІМ ТРУДНОЩАМ

В останньому поєдинку «вишки» з футзалу наш «СумДУ» на своєму майданчику впевнено взяв гору над житомирським «Контингентом».

Незважаючи на всі проблеми, з якими довелося зіткнутися нашій університетській футзальній дружині, підопічні С.Песоцького примудряються демонструвати доволі стабільну та добротну гру, яка приносить залікові очки.

Проблеми команди розпочалися ще наприкінці минулого сезону, коли клуб лишився спонсора. Майже відразу знайшовся новий, і ми вітали народження «СумДУ-Артмотор». Вже звично для себе розпочали наші хлопці досить важко. У перших 3 турах команда здобула лише одне залікове очко та лише двічі зуміла відзначитись у воротах суперників.

Потім до Сум завітав «улюблений» суперник універітців віце-чемпіон країни львівська «Енергія» на чолі зі старим знайомим — головним тренером Ю.Кобзарем. Чудовий привід перемогти чи не так? І підопічні С.Песоцького зробили це у фантастичному та видовищному по-

єдинку. Після дещо нудного та розміреного першого тайму з двома одиничками на табло другий — вишукана страва для любителів футзалу. Спочатку простий обмін голами без гри у центрі поля. Так команди дійшли до 3:3. І отут-то й почалося. Три поспіль м'ячі, які за лічені хвилини влетіли у ворота гостей, повернули все з ніг на голову. Мабуть, найзатятіший оптиміст не мріяв про таке. Але табло було невблаганним — 6:3! Та це ще був не кінець — львів'яни зуміли майже нівелювати перевагу нашого «СумДУ-Артмотор». Отже, 6:5 (м'ячами у нашій команді відзначилися: три — В.Колесник та по одному М.Білоцерківець, А.Бурдюг та Я.Песоцький).

Потім універітці зазнали двох поразок: 1:2 від львівського «Тайму» (м'яч на рахунку В.Колесника) та 1:5 від харківського «Моноліту» (М.Лебідь). А до наступного календарного поєдинку підопічні С.Пе-

соцького готувалися вже з новою назвою — «СумДУ». Так, команда лишилася лише «універівською». Новий спонсор став старим. Втім, це пішло на користь. Адже в останньому домашньому поєдинку першості універітці практично без проблем переграли житомирський «Контингент». Перший тайм пройшов за їх цілковитої ігрової та територіальної переваги і завершився з цілком логічно — 3:0 (М.Білоцерківець, В.Колесник та М.Лебідь). У другому таймі житомирці стрімголовки кинулися відіграватися й отримали четвертий м'яч у свої ворота (М.Білоцерківець). До фінального свистка «Контингент» все ж зібрався з силами та зумів відіграти два м'ячі. Отже, 4:2 та друга в сезоні перемога наших футзалістів.

У турнірній таблиці після 7 зіграних турів «СумДУ» знаходиться на 11-му місці, маючи у своєму активі 7 залікових пунктів. Наступний поєдинок підопічні С.Песоцького проведуть у рамках 1/16 Кубка України.

Анатолій КРАВЧЕНКО,
група ЖТ-62.

ГОЛОВНЕ НЕ ПЕРЕМОГА, А УЧАСТЬ

Близько двох місяців тому наш університет здобув перемогу, яка не вимірюється заліковими очками чи завойованими кубками. До числа своїх студентів він зарахував спортсменку, майбутню юристку та просто чудову дівчину Настю ГРИЦЕНЮК, а нещодавно вона стала ще й чемпіонкою світу з кік-боксингу.

— Як складалася твоя спортивна кар'єра до здобуття такого високого титулу?

— Спочатку займалася танцями, а з 12 років — карате. Уже після кількох місяців тренувань почала здобувати перші нагороди. Словом, знайшла своє, і почалися роки напружених тренувань, участі в змаганнях різного рівня. Назбирала просто шалену кількість різноманітних трофеїв та нагород. Але траплялися й невдачі. Найбільшою вважаю серйозну травму руки, після якої довелося закінчити зі спаринговими поєдинками. Хоча відразу після швидкого відновлення (за два місяці, а не шість, як прогнозували лікарі. Авт.) виборола перше місце на чемпіонаті Європи з карате.

— Ти подорожуєш різними країнами. А як у тебе справи з іноземними мовами?

— Якщо бути цілком відвертою, то поки що ніяк. Вивчала німецьку (колись давно). Англійською володію, як-то кажуть, зі словником. Не знаю чому, але немає на те ні часу, ні особливого бажання. Ще зі школи більше люблю, наприклад, географію.

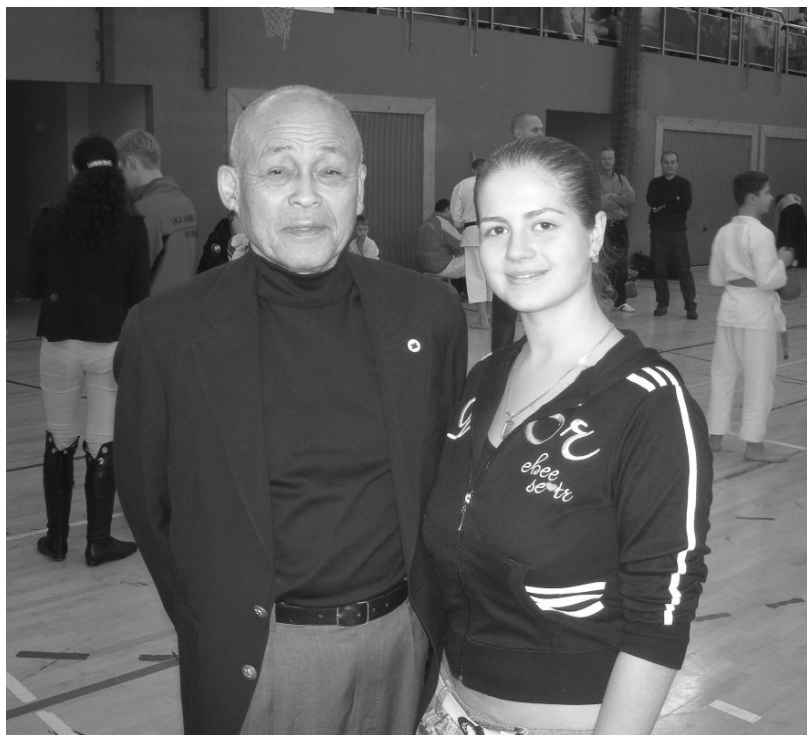
— До речі, про школу. Як ставилися до тебе там і як у нашому університеті?

— У школі ніхто цим навіть не цікавився. Лише в одинадцятому класі, після виконання мною нормативів майстра спорту України, звернули увагу. В університеті все інакше: усі запитують, цікавляться, хвилюються. І мені це, зізнаюсь, подобається..

— Чим ще захоплюєшся і чи маєш якихось кумирів?

— Люблю вишивати. Спеціально придбала машинку. Та робота ця теж не з простих. Сідаю вишивати

лише тоді, коли маю вільним цілий день і ніщо не тривожить. Люблю також інколи подивитися футбол, особливо чемпіонат світу чи Європи. Що ж до кумирів, то ніколи про це серйозно не думала. Подобаються Брюс Лі та брати Клички (більше старший. Авт.)

— Мабуть, маєш багато друзів та знайомих за кордоном?

— У кожній країні у мене лишаються якісь знайомі. З кимось спілкуюся частіше, з кимось рідше. Маю масу їхніх мобільних телефонів. Найбільше знайомих у Польщі, Білорусії, Росії.

— А вистачає часу на особисте життя? Чи є вже обранець?

— Спочатку спорт, потім усе інше. Моя кар'єра — це карате, кік-боксинг. А хлопця зараз не маю, хо-

ча кандидатур не бракує, маю й таємних шанувальників. Хочу, щоб виявився теж спортсменом, щоб ходив на тренування, розумів мене в моїх пориваннях, підтримував. А взагалі, я ж говорю, — поки що спорт, а далі видно буде.

— Ну й наостанок, якої вершини хочеш досягти, де межа твоїх бажань?

— Маю виконати норматив майстра спорту міжнародного класу. Тому на даному етапі працюю лише на результат, по максимуму. Можливо, закінчивши університет, відбудеться й закінчення кар'єри! Потім буду

тренувати, не для кар'єрного зростання тренера, а на допомогу татові (тато Насті відкрив свою ДЮСШ на базі нашого університету. Авт.). Що ж до професійної кар'єри, то хочу стати прокурором. Така-от своєрідна дитяча мрія, якої дуже хочеться досягти.

Анатолій КРАВЧЕНКО,
група ЖТ-62.

НА ФОТО: Такаюкі Кубота
й Настя Гриценюк.

ЛІТНЯ АКЦІЯ: «ЗАМОЧИ ДРУГА!»

Мабуть, знайома декому ситуація: влітку бредеш розпеченими міськими вулицями, сонце припікає маківку, дрижить повітря, як у пустелі, і єдина думка, що лишилася в закипаючій голові, — бажання охолотитися. І раптом несподіваний порятунок: озираєшся, почувши своє ім'я, й потужний струмінь води з дитячого пістолетика поціляє тобі прямо в обличчя. «Замочили» — облитий та обсміяний, думаєш...

Але не дивуєшся, бо пам'ятаєш, що є учасником сумської молодіжної гри одного з Інтернет-порталів під назвою «Вотер страйк», головна мета якої — «повбивати» із водяного пістолетика якомога більше жертв! Але зараз тебе, здається, уже зарахували до лав «трупів». Ех, не побігати більше за незнайомими людьми, погрожуючи водяною розправою, не полякати дитячою іграшкою знайомих, чим заповнювати тепер весь вільний час? Більшості перехожих не зрозуміти цей глибокий сум у твоїх очах, бо вони уявлення не мають, що таке «Вотер страйк», хоча гра досить популярна.

Народилася вона не в Сумах, а далеко за кордоном. Ніхто навіть не пам'ятає, де саме, але її аналоги існують у багатьох містах. У Москві, Санкт-Петербурзі, Мінську вони називаються «вуличні війни». Група людей, які хочуть пограти, надсилає організатору заявки, де вказують ім'я, прізвище, вік, адресу, місце та час, де учасник перебуватиме найближчі п'ять-сім днів. Та найважливішим елементом є фотокартка!

Адміністратор, назбиравши компромату, розсилає досьє потенційним кілерам, які за кілька днів мають вистежити жертву та замочити її з водяного пістолетика. Одночасно кожен учасник є мішенню і вбивцею, тож ніхто не застрахований від вибування з гри. Кілер, який вдало виконав замовлення, може тепер полювати на жертву, що раніше належала його вбитому. Гра продовжується до тих пір, поки не залишаться троє, та виживає лише один, який і стає переможцем «Вотер страйку».

Це зовсім невинне, як на перший погляд, заняття, має певні двозначні моменти. По-перше, ніколи не знаєш, хто, крім учасників квесту, потрапить під перехресний вогонь: чи ветеран Великої Вітчизняної, чи п'ятирічна дитина. По-друге, гра є цілковитою імітацією вбивства з жертвою, переслідуванням, зброєю. І це вже не звичні комп'ютерні «стрілялки», де усе віртуально і гравець діє від третьої особи. По-третє, кілери використовують для досягнення своєї мети усі можливі й неможливі методи: підкуп, шантаж, обман, зраду.

Що ж виходить? «Вотер страйк» пропагує вбивства, насилля, обман і зраду? Чи взагалі ця гра — просто дитячий садок? Три сотні молодих сумчан категорично не згодні з цим висновком і з нетерпінням очікують наступних сезонів квесту, а на будь-які дорікання на їхню адресу завжди мають гострі відповіді, на зразок: «Чому ж Ви так негативно ставитеся до нашого обряду? Можливо, у Вас депресія? Хоча ні! Ваша думка настільки важлива для нас, що ми замислилися над Вашими словами

й відмінимо цей дитсадок, чи не так, друзі? І будемо сидіти й тухнути вдома, гарна ідеяка, чи не так?»

Поглянемо на сучасний світ очима тієї молоді, яка вже виросла з намотування кіл навколо свого будинку та стояння під під'їздом до дев'ятої, але ще й не дозріла до вирішення питань на кшталт того, як прогнати родину на свою зарплату. У такому віці прагнуть спробувати усе, доторкнутися до кожного кутка всесвіту й обрати найтепліший для себе, хочуть насолоджуватися своєю молодістю, взятою наче нізвідки свободою, просто розважатися. А що може їм запропонувати сучасність, хоча б ті ж Суми? Три-чотири дискотеки, кілька кафе, один парк... А з нашою інфляцією середньостатистичному студенту стипендії вистачить хіба що на морозиво! І куди їм податися? Що робити? Старше покоління розчаровано бурчить на гучні компанії, що «відпочивають» вечорами на лавках біля під'їздів, ганяє їх вініками й погрожує викликати міліцію.

Ось тому молодь і шукає всілякі, навіть найнеймовірніші, способи самовираження та розваг! З'явилися різні неформальні об'єднання, течії, напрямки, які допомагають гуртуватися молоді, що загубилися у світі, де місця їй не знайшлося! Чому так псується саме сучасна людина? Радянська система виховання молоді була хай і не ідеальною, проте досить дієвою. Кожен мав певні цілі в житті, знав, що робити, для чого...

Звісно, мова не йде про повернення минулого режиму, проте створити нові молодіжні об'єднання, взявши за основу систему «совкових», було б непогано. Сучасній молоді іноді не вистачає стимулу в житті, заданого напряму, якогось вектора, і не кожен може цей вектор обрати самостійно. Якщо цьому не сприяє неповна або неблагополучна сім'я, у якій виростає молода людина, спрямовуючу роль могли б узяти на себе молодіжні організації. Допомогло б розуміння власної несамотності, згуртованості, вирішило багато проблем відчуття власної гідності.

Марина ОСЮХІНА,
група ЖТ-81.

Малюнок
Ірини ІВАЩЕНКО,
група ЖТ-81.

«УЛЫБАТЬСЯ И ЕЩЕ РАЗ УЛЫБАТЬСЯ!»

– ПРИЗЫВАЛИ «ПОЛИТЕХОВЦЫ» НА ОЧЕРЕДНОМ КОНКУРСЕ ХУДОЖЕСТВЕННОЙ САМОДЕЯТЕЛЬНОСТИ СРЕДИ ПЕРВОКУРСНИКОВ

Работники студклуба признаются, что билеты ласточками разлетелись среди студентов еще за две недели до начала конкурса. Два последних октябрьских дня выдались холодными и сырыми, а в СумГУ – настоящая Африка. Даже службе охраны пришлось «попотеть». Желающих посмотреть «Интеграл» оказалось так много, что не только билетов, но и зала для них не хватало. Казалось, это суматоха никогда не закончится. Но все же «остыли», уселись даже на ступеньках, как говорится, «заняли свои боевые позиции».

Первыми «штурмовали Бастилицу» инженеры. Не успели моргнуть глазом, как «оказались» в Персии среди прелестных девушек, исполняющих танец живота. Такой расклад понравился парням: «Ух ты, вот это начало», – загуляло мужское эхо по залу. Потом представителям инженерных специальностей захотелось вспомнить лето, море, солнце, пляж... Наверное, «позавчерашние» абитуриенты никак не могут забыть свои каникулы и осознать, что пришло время показать свой солнечный «заряд» на занятиях.

Пока аудитория обсуждала выступление первых, на сцене появились вторые – мехматовцы со своим инструментальным представлением. Доигрались до того, что их «увела милиция» (оказалось, их друзья). Студенты механико-математического факультета мыслят глобально: уже спрогнозировали, что будет с нами через 47 лет, – игра в приставки и пальцы – 5 широты, 4 долготы. Зал не испугался и с улыбкой встречал следующий номер – бальный танец под музыкальное сопровождение из фильма «Пираты Карибского моря». Да, танцующий парень

– таки настоящий пират. Судя по реакции, многие девочки возмечтали оказаться в него в плену.

Третьим стартовал физтех. Хочется отметить, что группа болельщиков факультета «сработала» лучше, точнее громче всех. Выступления студентов были не менее звучными, особенно инструментальное представление. Барабанщик так «отарахтел» свою партию, что ушел со сцены мокрым. Зал потонул в восторге. А чтобы немного охладить публику, физтеховцы решили показать своего Чарли Чаплина (почти не отличался от настоящего – такие же забавные шутки и гримасы).

Настал второй день «Интеграла» – решающий. Зрителей собралось гораздо больше вчерашнего. Даже на ступеньках мест не хватило, и многие заняли стоячие позиции – только бы увидеть, чем «дело закончится».

«Рученьки терпнуть, злипаются виченьки» – откликнулись о себе первые участники конкурса, медикоститутовцы. Бедные, можно лишь посочувствовать, ведь ребята постоянно в книгах, вздохнуть некогда, не то что... Восток – «тонкая петруха». Оказывается, среди будущих медиков – реперы из Ирака. Не знаю, как на родине, но здесь они спели довольно прилично.

Затем сцену оккупировал прошлогодний победитель «Золотого интеграла» – гуманитарный факультет. Зал просто-таки «взлетел» под потолок от танца настоящих амазонок. Девчонки признались, что два месяца искали для выступления парней, в итоге нашлось только двое. Но женской половине это не помешало показать себя во всей красе. Они исполнили пре-

красный конферанс, вспомнив о Марине Цветаевой (кстати, именно 31 октября – день Святой Марины). А в номере «Фанаты футбола» парни получили уникальную возможность посмотреть на себя в огромное зеркало. Ради футбола они готовы на все – поссориться с другом, бросить девушку и даже сменить ориентацию. Чтобы успокоить пылающую от эмоций публику, девчонки из гуманитарного попросили снять обувь и мысленно окунуться в холодный океан своего танца.

После такого яркого выступления экономисты не упали духом, несмотря на то, что вскоре после их появления на сцене из микрофонов исчез звук. Ребята молодцы – пока устраняли технические неполадки, они предупредили зал, что им придется отмотать в своем черно-белом «Фильме» пленку назад. И тут начался настоящий голосовой «бой» болельщиков. Один за другим «взрывались» представители шести участвующих команд. Выступающим понадобилась большая поддержка, чтобы дождаться, когда же хорошо развитые голосовые связки болельщиков наконец успокоятся. Черный и белый – только два цвета экономисты использовали для своего выступления. Битва Добра и Зла, стих о всем черном, бальный танец... И только в конце влюбленной паре удалось расцветить свою любовь, добавить ярких оттенков и признать, что мир прекрасен.

И вот жюри удалилось. И участники, и болельщики, потирая ладони, с нетерпением ждали результатов. А судьи «пропали» аж на сорок минут. Облако волнений плавало над головами. Наконец председатель жюри держит в руках «приго-

вор». Победителями «Золотого интеграла 2008» стали... не поверите... студенты экономического факультета. Что ж, действительно заслужили, и даже технические неполадки не смогли этому помешать. Надеемся, что нашим экономистам

удастся так же блестяще справиться и с экономическим кризисом в стране. А пока – дерзайте на занятиях!

Наталя БУРЛАКУ,
группа ЖТ–52.

ПІД ГІПНОТИЧНИЙ БІЙ БАРАБАНІВ

Давно звичними стали повні аншлаги у залі та головні болі суддів з журі під час вибору переможця. Але як би там не було, цей конкурс, безперечно, є подією року, і неабиякі докладені зусилля виправдовують очікування стовідсотково.

Починав «інтегральні ігри» інженерний факультет танцем східних красунь. Потім уже дещо підігріту публіку заводили дівчата з музикулу «Муленруж». На кінець виступу залу привітали салютом і присутні нагрітали повні жмені сріблясто-кольорових шматочків серпантину.

«Золотий інтеграл» – це не тільки можливість розкрити свої таланти першакам, а й нагода вкотре втерти огне одному носу старшокурсникам-організаторам

Святково-конкурентну естафету перехопили мехматівці, запропонувавши власний приклад розвитку подій після запуску колайдера: подорожчав хліб, у космос відлетіла експедиція в пошуках землі. Українська пісня «Ой, летіли дикі гуси...» після такого, як на мене, була як ніколи доречна. Але все одно

круто. Безумовною фішкою стало виконання пісні виключно звуками горла та губ. «Тицкання» та «упкання» залишили неймовірно враження – такого ми не бачили жодного разу!

Виступ фізтехівців базувався на блуканні трьох українців-чумаків (дуже схожих на політичних лідерів) у пошуках солі. Допомогає їм начебто чарівний компас, але справа успіхом не увінчувалася довго, звідси – сумнів щодо магічної сили компасу. Висновок про натяк на неспроможність політичних сил вести країну в світле майбутнє. Декламувався вірш «Любіть Україну» В.Сосюри. Найкращим моментом виступу став жарт «Та це ж «Газелька»!» про радянський автомобіль за кордоном.

Другий і останній інтегральний день здався ще гарячішим – боротьба йшла запекла й кінець був уже близько. Майбутні медики розпоча-

ли оздоровчою фітнес-програмою «Не сідай на пенюк, не їж пиріжок», підіграли танцем кішечок; зачитали оду медицині (трішки навіть патологічну) та реп на тему, яку ніхто з нас, україномовних, толком по суті не зрозумів (здогадалися лише, що пісня відома).

Гуманітарії гуманітарилі! Такого доісторичного танцю у шкірі вбитих мамонтів та вовків годі було сподіватися. Певно, у кожного з присутніх прокинулися природні інстинкти, хотілося рухатися під гіпнотичний бій барабанів.

Як не дивно, проблемою факультету стала майже катастрофічно мала кількість виступаючих хлопців, але ті двоє, що знайшлися, не підвели й гідно несли хрест «ледь не вимираючого виду» (за що їм особисте постінтегральне – ура!). Бальні танцюристи спробували у «камінь-ножиці-папір» танцювати на роздягання, фокусник запропонував альтер-

нативний фокус – замість кроля зі шляпи дістати... шляпу з кроля (ви це бачили?!), футбольні фанати заради матчу покидали дівчат і зізналися у власній нетрадиційній орієнтації (жартوما і на час гри, звичайно) тощо.

Виступ майбутнього переможця, як усе найсолодше, залишився на десерт. Прикрістю було обладнання, що вийшло з-під контролю молодця – ді-джея, але це не погіршило якості виступу, хоча й ледь не збило з пантелику учасників. Перший номер з вищезазначених причин пощастило побачити двічі. Дівчата з символічними мішенями на голові та в несимволічно відвертих прикидах танцювали запальний естрадний танець. Пантоміма про добро і зло мала не менш знакове завершення, герой пішов зі сцени, взявши за руку те й інше.

Щире співчуття суддям за, як завжди, нелегкий вибір, який довелося робити швидко (усього хвилин сорок), й радісні привітання переможцям за нагороджений виступ!

Анастасія КОТЛЯР,
группа ЖТ–71.

«РЕЗОНАНС»

газета Сумського державного університету

«REZONANCE»

Sumy State University Press

Реєстраційне свідоцтво СМ №020

Перший номер газети вийшов у світ 29.10.1991.

Обсяг – 2 друковані аркуші,

приведені до 8 полос формату А-3.

Віддруковано: ПБКФВ «Макден»,

м. Суми, вул. Тополянська, 16.

Адреса редакції: м.Суми, вул.Римського-Корсакова, 2,

корпус «Г», кімнати: 1107, 1110. Телефон 78-03-74

Шеф-редактор

Олена Ткаченко

Редактор

Василь Чубур

Відповідальний секретар

Володимир Садівничий

Автори фото:

Світлана Положий,

Марія Супрун,

Ліна П'ятниця.